SLOVO PRAVDY

4 2016

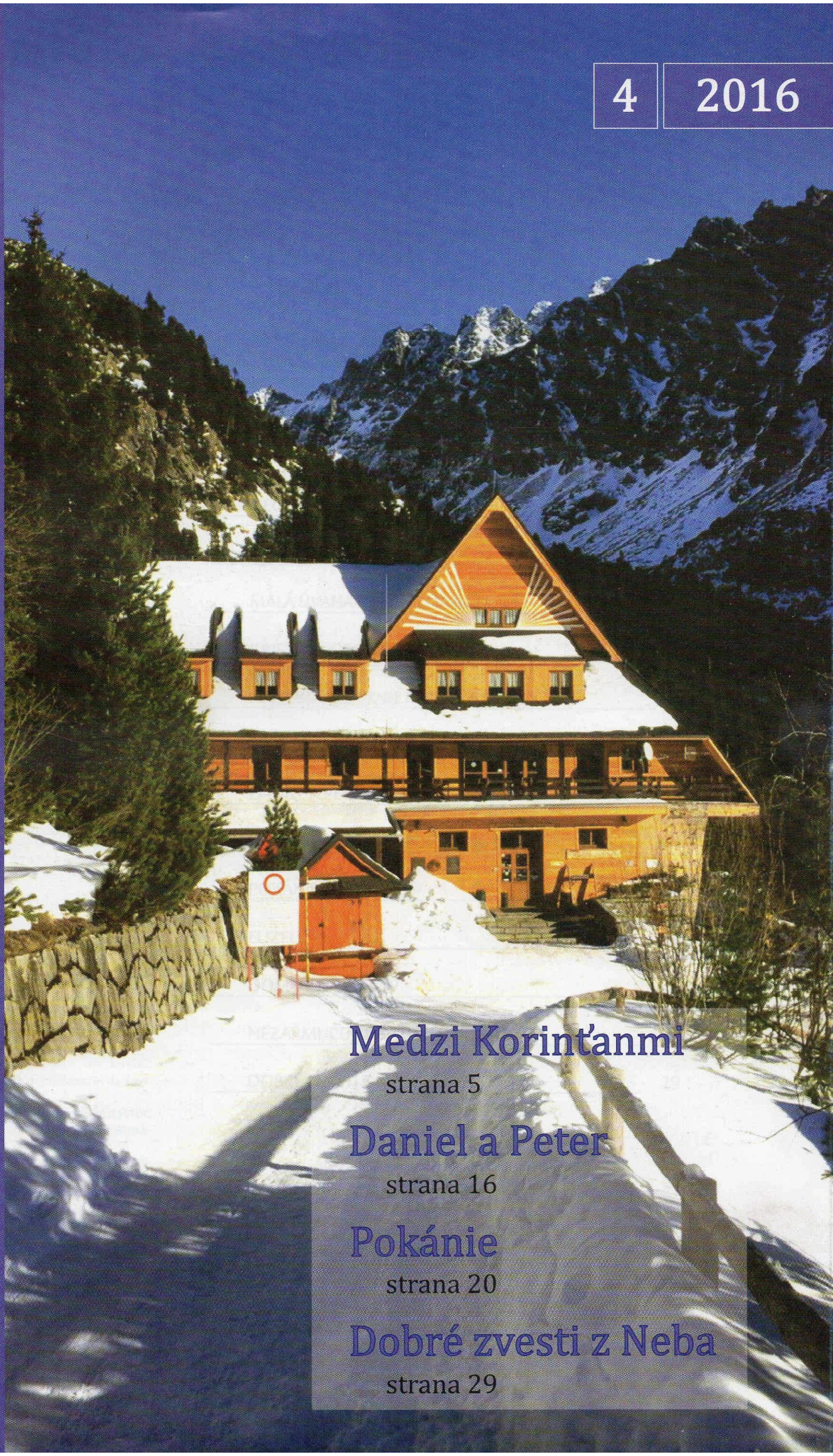

Medzi Korinťanmi
strana 5

Daniel a Peter
strana 16

Pokánie
strana 20

Dobré zvesti z Neba
strana 29

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 4/2016 Ročník XV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (51) 2

MEDZI KORINŤANMI (4) 5

MALÁ ÚVAHA K 1. LISTU JÁNA (10) 8

KRISTOVA OSOBA (7) 10

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA KRISTA 12

MODLITBA: PRÍKLADY PRE MODLITBY 14

DANIEL A PETER (5) 16

NARIADENIA ĽUDÍ A BOŽIE ÚMYSLY 19

POKÁNIE (1) 20

ELIZEUS (1) 22

DOMOV JE DOMOV 24

NEZARMUCUJTE SVÄTÉHO DUCHA (2) 26

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 29

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (51)

John Riddle, Cheshunt

„A toto je požehnanie“ (časť 2)

(Prečítajte si kapitolu 33:18-25)

V predchádzajúcich článkoch sme uviedli, že túto kapitolu, ktorá hovorí o „požehnaní, ktorým požehnal Mojžiš, muž Boží, synov Izraelových pred svojou smrťou“ (v.1), môžeme rozdeliť na tieto časti:

- Hospodinova starosť o nich v minulosti, v. 1-5;
- Hospodinov cieľ s nimi v súčasnosti, v. 6-25;
- Hospodinovo budúce požehnanie pre nich, v. 26-29.
- Hospodinova starosť o nich v minulosti, v. 1-5
- Hospodin ich viedol (v. 2) a miloval (v. 3-5). Preto mohol v budúcnosti Hospodin svoj ľud aj požehnať.
- Hospodinov cieľ s nimi v súčasnosti, v. 6-25

Už sme si minule uviedli, že okrem skutočnosti, že Rúben je uvedený ako prvý, poradie, v ktorom Mojžiš oslovuje jednotlivé pokolenia v tejto kapitole nezávisí od poradia narodenia a že ide o poradie, ktoré odkrýva duchovné pravdy. Stojí za povšimnutie, že tu nenachádzame ani kúsok kritiky alebo cenzúry. Práve naopak, to, čo nasleduje, je výrokom o Božom cieli pre svoj ľud, ktorý On aj naplní, v 28-29. Zatiaľ sme si uviedli nasledovné:

a) Rúben, v. 6

„Nech žije Rúben a nech nezomrie a z jeho málo mužov nech je veľký počet.“ Verš hovorí o uistení o pretrvaní národa. Napriek všetkým krízam v histórii, minulým i budúcim, tento ľud nimi víťazne prejde. Aj v posledných časoch, keď budú čeliť „drakovi“ a jeho hroznej sile (Zjav. 12:13), ľud bude žiť a neumrie.

b) Júda, v. 7

Za uistením o pokračovaní nasleduje uistenie o víťazstve: „Uslyš, Hospodine, hlas Júdov a priveď ho k jeho ľudu. Svojimi rukami bude bojovať zaň, a ty mu buď pomocou vyslobodiť ho od jeho protivníkov“. Hoci sa tu nespomína monarchia, Júda bol kráľovské pokolenie (1. Moj. 49:10) a Pán Ježiš je „lev z pokolenia Júdovho“ (Zjav. 5:5). Vďaka Nemu porazí Izrael všetkých svojich protivníkov.

c) Lévi, v. 8 - 11

„Tvoje thumím a tvoje urím boly dané, ó, Pane, tvojmu svätému mužovi“, v. 8. Ak pokračovanie (Rúben) zahŕňa konflikt (Júda), potom musí Boží ľud zabezpečiť, aby bol v kňažskom spojení s Bohom, inak by bolo všetko stratené.

d) Benjamin, v. 12

„Milý Hospodinov! Bezpečne bude bývať s ním; bude ho ochraňovať každého dňa, a bude prebývať medzi jeho plecami.“ Tu je opísané požehnanie pre tých, ktorí majú radosť z blízkeho vzťahu s Bohom. Hoci sú Jeho deti slabé a biedne, užívajú Jeho lásku a posilu.

e) Jozef, v. 13 - 17

Ľudia opísaní v požehnaniach udelených Rúbenovi, Júdovi, Lévimu a Benjaminovi majú nádherné dedičstvo! Požívajú hojnosť („Jeho zem je požehnaná ... pre skvostné

úrody slnka a pre skvostné veci, vyhnané mesiacmi…“) a silu. („Ako prvorodené jeho vola, takú bude mať nádheru, a jeho rohy budú jako rohy jednorožca;nimi bude drgať národy napospol, až do končín zeme.“) To nás privádza ďalej ku:

f) Zabulon a Izachár, v. 18 - 19

C. A. Coates pekne napísal: „S takými morálnymi podmienkami a s takým bohatstvom duchovného požehnania, ktoré vidíme pri Rúbenovi, Júdovi, Lévim, Benjamínovi a Jozefovi, je to vynikajúca východisková pozícia pre evanjelizovanie, a to je predložené práve Zabulonovi a Izachárovi.“ Obe pokolenia sú vyzývané, aby sa radovali, Zabulon „keď budeš vychádzať“ a Izachár „vo svojich stánoch“. Obe pokolenia sú zahrnuté do zvolávania národov „na vrch Boží“. Apoštol Pavel vyjadruje svoju radosť zo služby Pánovi takto: „Lebo mojím svedkom je Bôh, ktorému svätoslúžim vo svojom duchu v evanjeliu jeho Syna…“ (Rim. 1:9). Jeho služba, jeho „vychádzanie“ bolo plné úplného odovzdania, bolo to oveľa viac ako iba služba z povinnosti. V jeho službe nebola nevôľa alebo sťažnosti. Slúžil rád a dobrovoľne. Ak má zvestovateľ evanjelia slúžiť s radosťou, tak miestny zbor musí byť miestom, kde budú poslucháči uvítaní radostnými kresťanmi. Nie je nič horšie ako chladný, necitlivý a nemilý zbor. V každom prípade, zbor, ktorý „nezvoláva národy na vrch Boží“, nemá veľmi svetlú budúcnosť.

Všimnime si dve veci, ktoré budú zamestnávať tých, ktorí odpovedajú na volanie: nájdu obecenstvo s tými, ktorí obetujú „bitné obeti spravodlivosti (nie modlárske obeti), lebo budú sať hojnosť morí a skryté poklady piesku mora“. V prvom rade, Pán príjma ich velebenie („budú obetovať bitné obeti spravodlivosti“) a po druhé, budú zabezpečovaní a udržiavaní ťažením z „hojnosti morí a pokladov piesku mora“. C.H. Mackintosh k tomu poznamenáva: „Takto je to vždy v princípe. Je našou výsadou radovať sa v Pánovi. A nech príde čokoľvek, môžeme čerpať z večných prameňov a skrytých pokladov v Ňom.“

Je dobré zamyslieť sa nad tým, ako pochopili Mojžišove slová samotné pokolenia? V tomto prípade sa pre nich „otvorili nové formy obchodu, s dobrým prístupom k moru a jazeru, mohli sa venovať rybolovu, získať zručnosti v získavaní farbív (z mušlí) a vo výrobe skla (z piesku)“ (Raymond Brown). Zabulon sa iste spája s morom (1. Moj. 49:13) a podľa J.A. Thompsona „je celkom možné, že Zabulon a Izachár umožňovali pohyb tovarov z mora bez toho, aby boli vlastne na pobreží.“

g) Gád, v. 20 - 21

Územie patriace Gádovi ležalo na východnej strane Jordánu. Požehnanie pre toto pokolenie začína slovami: „Požehnaný ten, ktorý rozširuje Gáda!“ Môže preto povedať, že výsledkom volania „národov na vrch Boží“ s ich následným zapojením sa do chválenia Boha a užívania Božej bohatej starostlivosti, v. 19, je rast. Mal by to mať na mysli každý zbor. Môže hovoriť, že čísla nie sú všetko, ale za týmito slovami sa môže skrývať aj nedostatok snahy v evanjelizácii.

Mojžiš opisuje Gádovu silu: „Bude bývať vo svojom obydlí jako ľvica a uchvatne rameno, áno, i s temenom hlavy“. Ďalej spomína skutočnosť, že Gád nebol sebecký pri požívaní svojho dedičstva, ale si ctil nariadenie „zákonodarcu“ (Mojžiša) a súhlasil s podporou svojim bratom pri dobývaní Kanaánu („a prijde s hlavami ľudu a bude činiť spravedlivosť Hospodinovu i jeho súdy s Izraelom.“) Pozri 4. Moj. 32:1-33 a všimnime si, že keď prišiel čas vstúpiť do Kanaánu (to bola stále ešte budúcnosť, keď Mojžiš hovoril tieto slová), Gád dodržal svoje slovo (Joz. 1:12-18), za čo bol i náležite pochválený (Joz. 22:1-3). Toto nám pripomína ďalší výsledok volania ľudí k Bohu a jeho

ďalší krok - spoločný boj proti nepriateľovi. Prítomnosť Gáda a jeho spolubojovníkov spred Jordánu v bojoch o Kanaán pripomína Pavlovu túžbu pre zbor vo Filipách: „stojíte v jednom duchu jednou dušou spolu zápasiac za vieru evanjelia“ (Fil. 1:27).

h) Dán, v. 22

„Dánovi povedal: Dán je ako ľvíča, na lúpež bude vyskakovať z Bázana.“ Keď máme na pamäti, že vo v. 20 bol Gád nazvaný „levom“, môžeme povedať, že účasť v duchovnom boji vyžaduje silu podobnú nebojácnemu a energickému mladému ľvíčaťu. Takáto sila je zasľúbená Dánovi, a aj nám. My sme a máme „mocnieť v Pánovi a v sile jeho vlády“ (Efež. 6:10). Stále však je potrebné vysvetliť spojenie medzi Dánom a Bázanom, keďže sa nezdá, že by tam bola nejaká historická súvislosť. Dánovo územie pôvodne, ale ani neskoršie nebolo na juh od Jordánu. Keď vynecháme možnosť, že bol tento text nejako zmenený, najvhodnejším vysvetlením by mohol byť komentár od Jamiesona, Fausseta a Browna: „Jeho pôvodné územie na juhu Kanaánu bolo príliš malé, náhlym a rýchlym útokom si založil kolóniu v najsevernejšej časti krajiny. To môžeme nazvať aj skokom mladého leva z vrchov Bázana.“

i) Naftali, v. 23

Slová pre Naftaliho nám pripomínajú, že zatiaľčo sme bojujúci ľudia ako Gád a Dán, sme aj ľuďmi, ktorí dostali bohaté dedičstvo, ktoré Boh chce, aby sme v plnej miere užívali: „Naftalimu povedal: Naftali je nasýtený priazne Pána a plný požehnania Hospodinovho. Zaujmi do dedičstva more, západ, i juh.“ C.A. Coates zdôrazňuje, že slová „nasýtený… plný… zaujmi“ vyjadrujú oveľa viac ako iba mať titul. Je veľký rozdiel medzi známosťou o biblickom učení o našom požehnaní v Kristovi (Efež. 1:3-14) a jeho každodenným prežívaním. Jeremiáš bol mužom, ktorý zažíval to, čo poznal: „Kde a kedykoľvek sa našly tvoje slová, zjedol som ich, a tvoje slová mi boly obveselením, a radosťou môjho srdca“ (Jer. 15:16). „Západ“ z verša o Naftalim bol vraj smer, z ktorého prichádzal dážď, „dažde požehnania“ prichádzali od západu (Luk. 12:54) a „juh“ je teplou oblasťou. Achsa dostala do dedičstva zem na juhu (Sud. 1:15). Naše dedičstvo je zohrievané Božou láskou.

j) Aser, v. 24 - 25

Posledné požehnanie akoby v sebe zahŕňalo všetko a môžeme povedať, že Mojžišove slová opisujú výsledok všetkého, čo už povedal.

Najprv je uistenie o budúcnosti: „Požehnaný Aser nad iných synov“. To nám pripomína, že každý zbor by sa mal modliť tak, ako Ráchel: „Daj mi synov; lebo ak nedáš, zomriem“. (1. Moj. 30:1).

Ďalej nasledujú slová o dobrých vzťahoch: „Nech má priazeň svojich bratov“, ktoré nás napomínajú, že zbor má byť miestom, o ktorom môže povedať: „Hľa, aké dobré a jaké milé je to, keď bratia prebývajú jednomyseľne spolu!“ (Žalm 133:1)

Potom sú slová o veľkej úrode: „nech máča svoju nohu v oleji“, vzťahujúce sa na olivové háje. Muži z Asera Mojžiša úplne rozumeli, pretože Galilejské výšiny (ktoré zahŕňali aj časť Asera), boli známe svojimi olivami. Podľa J. A. Thompsona jedno zo židovských prísloví hovorí: „Je ľahšie vypestovať hromadu olív v Galilei, ako vychovať dieťa v Palestíne“. Pripomína nám to slová z Gal. 5:22: „Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj…“. C. A. Coates k tomu píše: „Človek s nohami namočenými v oleji sa bude medzi svojimi bratmi správať s dobrotou, dobrotivosťou, vernosťou, krotkosťou a zdržanlivosťou“.

Ako štvrté je spomenutá bezpečnosť: „Železo a meď sú tvoje závory“. Majme na mysli, že Aser sa rozprestieral pozdĺž pobre-

žia od Akry až po Týrus a bol na hlavnej trase, kadiaľ prichádzali vpády útočníkov do Palestíny, a preto bolo silné opevnenie nevyhnutné. Inými slovami, závory boli veľmi dôležité!

Po piate sa píše o neprerušenom odpočinku: „jako tvoje dni, tak i tvoja sila“. To je veľmi vhodný záver tejto časti. Odpočinok je významnou a charakteristickou črtou dedičstva a Mojžiš povedal: „Lebo doteraz ste ešte neprišli k odpočinutiu a k dedičstvu, ktoré ti dá Hospodin, tvoj Bôh“ (5. Moj. 12:9). Hoci to bolo Božou túžbou vtedy pre svoj ľud, aby odpočinul v Kanaáne, bolo to stále ešte budúcnosťou. Ale každý veriaci sa má radovať v slovách nášho Spasiteľa: „Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie“ (Mat. 11:28-29).

V ďalšom pokračovaní našich úvah sa budeme zaoberať poslednou časťou tejto 33. kapitoly v. 26 - 29, ktorú sme si nazvali „Hospodinovo budúce požehnanie pre nich“.

(Pokračovanie nabudúce)

MEDZI KORINŤANMI (4)

J. Hay, Comrie

„Nedostatok… medzi vami“

Úvod

Ďalšia odsúdeniahodná skutočnosť medzi korinťanmi nazvaná ako „nedostatok“ (1. Kor. 6:7) je to, že sa medzi sebou súdili. Kapitola 6 obsahuje dve hlavné témy: prvou sú súdne spory (v. 1-11) a druhou je smilstvo (v. 12-20). Zdá sa, že jeden zo zboru bol dlžný druhému a meškal so zaplatením dlžoby, a nemal záujem na riešení situácie. A tak ho dotknutný človek dal na súd, aby dostal svoje peniaze späť. Apoštol Pavel píše obom stranám vážne slová. Vo veršoch 1-7 vyčíta veci žalobníkovi a vo veršoch 8-11 je stredobodom zasa obžalovaný a nad jeho skutočné vyznanie viery je daný otáznik. Takže túto kapitolu by sme mohli rozdeliť nasledovne:

- v. 1-7 - trúfalosť dať vec k súdu
- v. 8-11 - podvod voči bratovi
- v. 12-20 - zneucťovanie tela.

Súdny spor

V Korinte prepierali „špinavú bielizeň“ zboru na verejnosti. Slová apoštola Pavla odrážajú jeho zdesenie nad touto situáciou: „Či sa opováži niekto z vás… súdiť sa pred nespravedlivými?“ (v. 1). Táto situácia nebola zdravá a nepriaznivo poznačila svedectvo zboru. Vnútorné spory by sa nikdy nemali ťahať na verejnosť. „Neoznámte toho v Gáte… aby sa neradovaly dcéry Filištínov“ (2. Sam. 1:20). Tu Dávid hovoril to, čo bolo zrejmé, že neveriaci ľudia sa budú škodoradostne tešiť, keď počujú o nešťastí, ťažkostiach, rozdeleniach alebo neporiadku medzi Božím ľudom. Jozefov príkaz svojím hašterivým bratom bol: „Nevaďte sa na ceste!“ (1. Moj. 45:24). Inými slovami, nikdy nemajte so svojím bratom vážne nezhody. A keď vyvstanú problémy, držte svoje ústa zatvorené.

Nespravodliví sudcovia a veriaci

Apoštol Pavel to považoval za neslýchané, že by svoje problémy doniesli

pred „nespravodlivých“. Tí, ktorí súdili, boli nespravodliví, čo sa týka ich postavenia pred Bohom a veľmi pravdepodobne aj vo svojich praktikách. Pavel ich ďalej nazýva ako tých, „ktorých nemajú za nič vo sbore“ (v. 4) - boli „neveriaci“ (v. 6). Sú takíto ľudia v postavení rozsudzovať medzi „bratmi“? Nie. Ich normy pre bezúhonnosť a cit pre morálku sa nemôžu nikdy vyrovnať tým, ktoré majú ľudia, v ktorých prebýva Svätý Duch. Neveriaci! Ako by mohol niekto, kto neverí ani základným biblickým pravdám, dobre rozsúdiť spor medzi kresťanmi?

Ako by mohol niekto, kto neverí ani základným biblickým pravdám, dobre rozsúdiť spor medzi kresťanmi?

Naopak, tí, ktorí majú prísť k múdremu a nezaujatému hodnoteniu sú nazvaní svätí, posvätení, na rozdiel od tých nespravodlivých. Majú v sebe morálny kompas, ktorý neveriaci postráda, nech je akokoľvek dobrým právnikom alebo sudcom. Svätí majú určenú veľkú zodpovednosť pri budúcej Kristovej vláde, budú „súdiť svet“ počas tisícročného kráľovstva, dokonca pod ich súd budú poddaní i anjeli (v. 2-3). Vo svetle týchto skutočností považuje Pavel za nepochopiteľné, že ľudia s takouto budúcnosťou nemohli rozsúdiť taký naozaj zanedbateľný spor. Pavel považoval tento súčasný spor za „najmenší“ v porovnaní s veľkými vecami budúcnosti. Bol to spor „o veci časného života“, čo je v kontraste s vecami týkajúcimi sa budúceho sveta. Vo svetle ich slávnej budúcnosti, prečo neboli schopní vyriešiť tento spor? Bol medzi nimi tento nedostatok, ale zdá sa, že medzi nimi chýbal niekto „múdry“ (v. 5). Pavlova kritika musela hrdých veriacich v Korinte poriadne bodnúť. Hovoril „im na zahanbenie“ (v. 5) a pri čítaní tohto jeho listu v zbore ich tváre iste očerveneli. Pavlov argument, inšpirovaný Svätým Duchom, kladie biblický princíp, že je nevhodné, aby veriaci hľadali riešenie svojich sporov so spoluveriacim súdnou cestou. Zbor sám by mal byť vždy schopný urobiť súd nad akoukoľvek vecou.

Bratia

Ďalšou skutočnosťou, ktorá mala silne zavážiť u žalujúcej strany bolo, že obžalovaný bol jeho brat, „brat s bratom sa súdi“ (v. 6). Bratský vzťah bola tá páka, ktorú použil aj Abrahám na Lota. Snažil sa uhasiť plamene rivality, ktoré ohrozovali ich tábory: „Nech nie je, prosím, rozbroja medzi mnou a medzi tebou,... lebo sme mužovia-bratia“ (1. Moj. 13:8). Mojžiš použil rovnaký postup pri konfrontácii dvoch hádajúcich sa Izraelitov: „Mužovia, bratia ste, prečo si navzájom krivdíte?“ (Skut. 7:26). Nehemiáš pokladal za neakceptovateľné,žepopredníkmuži v Izraeli finančne utláčali svoj ľud: „Vy úžerou utiskujete každý svojho brata!“ (Neh. 5:7). Bratský vzťah by mal byť dôvodom vyhýbať sa akýmkoľvek sporom, a zvlášť nepostaviť brata pred súd neveriacich (v. 6). Pavel zdôvodňuje, že rodinné spory sa nemajú dostať na verejnosť.

Bratský vzťah by mal byť dôvodom vyhýbať sa akýmkoľvek sporom.

Pavel nazýva „nedostatok“, že došlo k tomu, že sa medzi nimi začalo občianske konanie (v. 7). Toto slovo v sebe nesie význam chyby alebo straty. Kým žalujúca strana v tom videla možnosť získať, Pavel to vidí ako niečo, čo bolo pre zbor stratou, čo sa medzi nimi strácalo, a to zvlášť v očiach ľudí v Korinte. V tom čase ešte v Korinte nebola bulvárna tlač, ktorá píše senzačné príbehy o hocikom, kto žije nábožne, ale i v tom čase dobre fungovali klebety

a ohovárania. Takže celá táto záležitosť znevážila postavenie Božieho zboru v Korinte. Vážnosť toho môžeme vidieť v slove „celkom“, ktoré použil Pavel. Bola to veľká chyba v úsudku žalujúcej strany, ktorá vo veľkom ovplyvnila svedectvo zboru v meste.

Môžeme sa opýtať: Keby dlžník odmietal zaplatiť svoj dlh aj po tlaku zo strany zboru, aby konal čestne, aké možnosti ostávali poškodenému, ak nie využiť právne kroky? Pavel píše, aké možnosti mal: „Prečo radšej netrpíte krivdy? Prečo radšej nenesiete škody?“ (v. 7). To by znamenalo obeť, vyžadovalo by to od neho veľkú milosť a schopnosť odolať rastúcemu pocitu nespravodlivosti. Taká situácia by preverila jeho záväzok k Božiemu Slovu. Aj Pán Ježiš vyzdvihoval pokojný postoj a ochotu vzdať sa svojich práv. To je postoj, ktorý nastavuje aj druhé líce, ktorý daruje aj sukňu, keď mu berú plášť, ktorý ide aj druhú míľu a neodvracia sa od toho, ktorý si chce vypožičať (Mat. 5:38-42). Je to nepredstaviteľne ťažké, ale to je podstatou byť ako Kristus.

To je postoj, ktorý nastavuje aj druhé líce, ktorý daruje aj sukňu, keď mu berú plášť, ktorý ide aj druhú míľu a neodvracia sa od toho, ktorý si chce vypožičať.

Vinník

Potom, ako sa Pavel venoval žalobcovi, sa vo verši 8 obracia na vinníka. Vyjadruje sa k tomu nestranne. Pavel napísal skutočne prísne slová k žalujúcej strane, kde by sme my možno mali viacej súcitu, keďže sa vinník k nemu nesprával čestne. Pavel však píše rovnako prísne slová aj vinníkovi. Nepochybuje o tom, že sa vinník nezachoval čestne. Hovorí o ňom, že klamal. Bolo možno jasné, že žalobca mal „dobrý“ súdny prípad, no jeho previnením bolo, že s tým išiel k súdu. Bolo zrejmé, že vinník „škodil“ a Pavel ďalej pokračuje v myšlienkach, že pretrvávajúca nečestnosť svedčí o tom, že taký človek nepoznal nič z Božej spasiteľnej milosti: „nespravodliví nezdedia kráľovstva Božieho“ (v. 9). Slovo „nespravodliví“ používa Pavel ako všeobecný pojem, ktorý v sebe zahŕňa všetky ďalej spomínané nemorálnosti. V jeho zozname sú zahrnutí zlodeji, chamtivci a vydierači. Všetky tieto hriechy spadajú pod výrok „milovať peniaze“, čo je „koreňom všetkého zlého“ (1. Tim. 6:10). A z toho bol vinný aj vinník v tejto kapitole 1. Korinťanom.

Je zrejmé, že vinník bol žalovaný preto, že svoj dlh nechcel vyplatiť, a nie preto, že ho vyplatiť nemohol. A tak je tu použité slovo „škodiť“. Využíval skutočnosť, že dlhoval peniaze „bratovi“. Pavel upozorňuje, že tu bola veľká pravdepodobnosť, že bratský vzťah medzi nimi bol iba podľa mena a nie skutočnosťou, pretože skutočné obrátenie nevyhnutne mení ľudský život. „A to ste boli niektorí, ale ste sa umyli“ (v. 11). Ak tento muž ostane pri svojich nečestných spôsoboch, ak u neho naďalej prevláda duch chamtivosti, bude vylúčený ako Judáš, ktorý sa úplne nakoniec „pohrúži... do záhuby a do zatratenia“ a súčasne „naplní ... sám seba mnohými bolesťami“ (1. Tim. 6:9-10). Božia vláda v životoch tých, ktorí vyznali, že sú podriadení Jeho vláde, vyžaduje, aby dodržiavali morálne a etické požiadavky Jeho kráľovstva. Kiežby sme všetci boli poslušní týmto nárokom čestnosti a bezúhonnosti!

Nevieme, ako táto situácia v korintskom zbore dopadla. Nech už bol skutočný stav tohto muža akýkoľvek, Pavel sa zdá byť uspokojený, že väčšina zboru boli skutočne spasení ľudia, hoci v minulosti páchali ohavné hriechy (v. 11).

(Pokračovanie nabudúce)

MALÁ ÚVAHA K 1. LISTU JÁNA (10)

J. Hay, Perth

Záver, povzbudenie a napomenutia (5:13-21)

Uistenie (5:13-15)

Apoštol Ján opakovanie pripomína svoje dôvody k písaniu. Cieľom jeho evanjelia bolo, „aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene“ (Jána 20:31). Cieľom Zjavenia bolo, „aby ukázal svojim sluhom, čo sa musí udiať naskore“ (Zjav. 1:1). Cieľom jeho epištoly bolo, „aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho“ (1. Jána 5:13). Tí, ktorí uverili v Syna Božieho, majú jasné vedomie. Ako je napísané, Jánovo evanjelium je zamerané na podporu viery, ktorá prináša večný život. Epištola bola napísaná k tomu, aby dala veriacim uistenie, že majú večný život.

Krv Kristova je spásou, ale Božie Slovo vštepuje uistenie.

Ján nikdy nehovoril, že toto uistenie spôsobujú akési nadšené pocity, ale to, čo „je napísané“. Krv Kristova je spásou, ale Božie Slovo vštepuje uistenie. Tých, ktorí pochybujú, je potrebné sa opýtať: „O kom pochybujete?“ Božie sľuby sú dôveryhodné, „Písmo nemožno zrušiť“ (Jána 10:35). Je rozumné vziať Boha za slovo; prijatie toho, čo On zasľubuje, odháňa akékoľvek mraky pochybností.

Ján nemá problém s ľuďmi, ktorí hovoria, že majú večný život. Už skôr napísal všetkým veriacim: „sú vám odpustené hriechy pre jeho meno“ (1. Jána 2:12). Niekedy sú to zbožní neveriaci ľudia, ktorí veriacich obviňujú z opovážlivosti tvrdiť, že sú spasení. Takéto tvrdenie by naozaj bolo odvážne, ak by spasenie záviselo na našom prínose. Ale pravdou je, že odpustenie máme „pre jeho meno“, čo znamená, že hriešnik, ktorý uverí, môže spolu s Pavlom hovoriť o „Bohu, ktorý nás spasil“ (2. Tim. 1:8-9). Pochybovať o tom je hanobenie vierohodnosti Božieho Slova.

Keď sme uspokojení, že náš vzťah s Ním je správny, máme „smelú dôveru... k nemu“ (1. Jána 5:14) v oblasti modlitby. Dôvera znamená aj slobodu reči. Tento verš vopred predpokladá citlivosť modlitby, keď prosím „podľa jeho vôle“. Je možné prosiť si aj nesprávne (Jak. 4:3). Sebecké a neduchovné prosby budú v Božích ušiach bez pochopenia. Všeobecne, Božiu vôľu spoznávame z Božieho Slova, hoci sú záležitosti v osobných okolnostiach, pre ktoré v Biblii nenájdeme priame nariadenia. Potrebujeme vedenie pre veľa ťažkostí v živote, manželstve, práci, bývaní a podobne. Pri hľadaní Božej vôle je nevyhnutné mať na pamäti nasledujúci princíp. „Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Poznávaj ho na všetkých svojich cestách, a on bude urovnávať tvoje stezky“ (Prísl. 3:5-6). Naša ochota uznať Ho tým, že Jeho záujmy povýšime nad naše, umožní, aby sa uskutočnila Božia vôľa, a tak sa aj modlíme: „Tvoja vôľa nech sa stane na nebi aj na zemi“ (Mat. 6:10).

Príhovor (5:16-17)

Jedným z aspektov modlitby je prihováranie sa za iných. Cham videl svojho otca hrešiť a povedal to svojim bratom (1. Moj. 9:22). Tu Ján predpokladá, že vidíme svojho brata hrešiť a povieme to svojmu

Otcovi! Výnimkou by bolo, ak by išlo o „hriech na smrť“, v takom prípade sa nemáme za neho ani modliť. Zrejme tu má Ján opäť na mysli antikristov, odpadlíkov a pre takých nie je cesty späť. Epištola Židom odkrýva, že sú ľudia, ktorí svojim intelektom dajú za pravdu pravde o Kristovi a hovoria o tom, ako o spasiteľnej viere. Avšak ako plynie čas, prehodnotia svoje názory, zamietnu svoje predchádzajúce tvrdenia a radikálne podporujú falošné teórie. Takýchto antikristov poznal aj Ján. O takých ľudoch Písmo prehlasuje, že „je nemožným… zase obnoviť ku pokániu“ (Žid. 6:4-6), je to „hriech na smrť“.

Niekto môže namietať, že ten, kto spácha „hriech na smrť“ je „brat“, a teda pravý veriaci a nie odpadlík. Musíme si však zapamätať, že v celej epištole je pojem „brat“ používaný na opísanie tých, ktorí tvrdia, že sú súčasťou Božej rodiny. Napríklad, Ján píše: „Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom, a viete, že niktorý vrah nemá večného života, zostávajúceho v sebe“ (1. Jána 3:15). Navonok sa môže zdať, že medzi tými dvoma stranami je bratský vzťah, ale očividne to nie je pravdou, keďže jeden z nich nevlastní večný život. Je teda konzistentné s hlavnými myšlienkami tejto epištoly povedať, že ten, kto pácha „hriech na smrť“ nie je opravdivým „bratom“, ale odpadlíkom. A prihováranie sa v modlitbe za navrátenie takéhoto človeka by nebolo „podľa Jeho vôle“.

Všeobecne však je našou povinnosťou modliť sa za brata, keď zbadáme, že hreší. Samuel povedal spurnému ľudu, ktorý sa ho snažil odstaviť na bok: „Ale aj odo mňa nech je to preč, aby som zhrešil proti Hospodinovi tým, že by som prestal modliť sa za vás, ale vás budem vyučovať dobrej ceste a priamej“ (1. Sam. 12:23). Je užitočné modliť sa, pretože hoci akákoľvek nespravodlivosť, nečestnosť, nepravda, nemorálnosť a zlá reč sú hriechom, nie je to „na smrť“ (5:17). Pád nemusí byť konečným stavom, je tu možnosť nápravy a návratu.

Vieme (5:18-21)

V epištole, kde sa veľa hovorí o poznaní, nasleduje opäť krátky odsek o veciach, o ktorých vieme (5:18-20). Najprv Ján opakuje pravdu, ktorú už vysvetlil skôr (3:9), že tí, ktorí „sa narodili z Boha“, nemajú vo zvyku hrešiť. Ján ukazuje, že je možné, že uvidíme brata zhrešiť, ale ďalej zdôrazňuje, že pre veriaceho nie je hriech normálny stav. Znovuzrodení ľudia nie sú závislí na hriechu. Je pravdou, že sú pod tlakom „toho zlého“ (5:18), ale môžu ostať nedotknutí jeho záujmami: „Ale ten, kto sa narodil z Boha, chráni sa“. Aby to bolo zrozumiteľné, „kto sa narodil z Boha“ znamená, že je to veriaci, ale je myslitеľné, aby sa sám chránil? V prvom rade sme „strážení mocou Božou“ (1. Pet. 1:5), ale Boh sa postaral aj o naše duchovné udržiavanie. Napríklad, máme „celú zbraň Božiu“ (Efež. 6:13) a využívanie týchto nám dostupných prostriedkov nám pomáha chrániť sa. Ďalej, „jeho semä zostáva v ňom“ (1. Jána 3:9), sme „božskou prírodou“ (2. Pet. 1:4), sme „vedení Duchom Božím“ (Rim. 8:14). A tak, ako je nepredstaviteľným, aby sa veriaci sám vo svojich schopnostiach mohol ochrániť, boli nám dané všetky možnosti k tomu, aby sme tak mohli konať. A v takom prípade ten zlý nemôže ovládať Božie dieťa, o čom hovorí aj slovo z tohto verša - „nedotýka sa ho“.

Druhou oblasťou poznania je skutočnosť, že existujú dve skupiny ľudí (5:19), „my“ veriaci a „celý svet“, ľudia, ktorí sú stále neobrátení. Veriaci sú „z Boha“, splodení Ním a majú Jeho charakter. „Celý svet leží vo zlom.“ Ten zlý je „knieža tohto sveta“ (Jána 12:31), „boh tohto sveta“ (2. Kor. 4:4). Kto diktuje módne trendy vo svete, podporuje idealizovanie a uctievanie hviezd šoubiznisu a športu? Ten zlý. Celá kultúra tohto sveta je preniknutá zlom a on je tým, kto ovláda celý systém. Ale ako hovorí v. 18, veriaci môže byť mimo sféry jeho vplyvu a odolný voči jeho záujmom.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú „vieme“ je, že „Boží Syn prišiel“ (5:20). Predtým Ján napísal, že sa Boží Syn „zjavil“, čo hovorí o jeho existencii aj predtým. Cieľom jeho zjavenia bolo, aby „sňal naše hriechy“ (1. Jána 3:5). Ján tiež píše, že On bol „poslaný“, čo hovorí o jeho poslušnosti voči Otcovi. Cieľom Jeho poslania bolo, aby sa stal „Spasiteľom sveta“ (1. Jána 4:14). A v tomto verši Ján použil slovo „prišiel“, čo hovorí o dobrovoľnosti Jeho konania. Cieľom toho bolo, aby „sme poznali“. Jeho príchod priniesol osvietenie, ktoré priviedlo Jánových čitateľov k spasiteľnému poznaniu Boha, ako pravého Boha. To je v úplnom kontraste s ich službou božstvám, ako bola Diana efežanov, ktorá bola iba mýtom, bájou a ľudským výmyslom.

Spasiteľné poznanie pravého Boha ich prenieslo do živého zväzku s Bohom a Jeho Synom, o ktorom Ján hovorí: „To je ten pravdivý Bôh a večný život“ (5:20). Spojenie „Jeho Syn Ježiš Kristus“ v predchádzajúcej vete je tá osoba, o ktorej sa ďalej píše - „to je ten pravdivý Bôh...“. Je to dôkaz Jeho božskosti. A opäť je spolu s Ním spojený aj „večný život“. On je zosobnením tohto života (1:2), jeho zdrojom a cestou, pretože „kto má Syna, má život“ (5:12).

Tento predposledný verš kapitoly by bol krásnym záverom kapitoly, ale potom, ako Ján vyvýšil Krista, ešte vhodne dodáva dôsledok toho - „chráňte sa modiel“. Či mal na mysli intelektuálne modlárstvo gnostikov alebo všeobecne snahu o nahradenie Krista na prvom mieste v našom živote, jeho správa je jasná. Príťažlivosť „slávneho Boha“ (Skut. 7:2) by nás mala tiahnuť od všetkého, čo je falošné, pominuteľné a druhoradé.

(Koniec seriálu)

KRISTOVA OSOBA (7)

David McAllister, Donegal, Írsko

JEHO NADPRIRODZENÉ NARODENIE Z PANNY (4)

V predchádzajúcich článkoch sme sa zaoberali základom o narodení z panny podľa Starého Zákona a o jeho zapísaní v Novom Zákone. Cieľom tohto článku je zhrnúť jedinečnosť tejto veľkej udalosti. Tento článok je akýmsi prepojením toho, o čom sme už uvažovali a toho, o čom budeme uvažovať v ďalších článkoch, ak Pán dá.

Tu je šesť spôsobov, ktorými sa príchod Pána Ježiša Krista odlišoval od príchodu všetkých ľudí na zem.

Jeho bytie predtým

Každý jeden z nás vznikol, začal svoju existenciu, keď bol počatý. Ale to nebol prípad Pána Ježiša. Ako sme si už spomínali, On je večný, nemá začiatok.

Plánovaný príchod

Pre nás všetkých je náš príchod na tento svet úplne mimo našej kontroly. Stávame sa súčasťou ľudstva mimovoľne. Pre Pána Ježiša to bolo úplne inak. Židom 2:14 to stručne opisuje takto: „Tedy keď deti staly sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého...“. My sme sa stali účastnými tela a krvi nie naším vedomím alebo naším rozhodnutím. On sa vedome a dobrovoľne stal účastným toho istého.

Predpovedaný príchod

Boli ľudia, ktorých príchod bol predpovedaný, napríklad Izák, Samson alebo Ján Krstiteľ. Ale ani jeden z nich sa nedá porovnať s množstvom proroctiev o narodení Pána Ježiša ani s časovým odstupom, v ktorom boli predpovedané a s ich naplnením. Už sme v predchádzajúcom článku písali o starozákonných proroctvách o narodení Pána Ježiša z panny. Ale je ich o veľa viac, ktoré hovoria o jeho príchode. V Mich. 5:2 sa napríklad hovorí o tom, kde sa narodí. Bolo to asi 700 rokov pred naplnením tohto proroctva: „A ty, Betlehem, Efrata, primalý byť medzi tisícami Júdovými, z teba mi vyjde ten, ktorý má byť Panovníkom v Izraelovi“. A je ešte oveľa viac proroctiev o Jeho narodení.

Čistota

Ako veľmi dobre vieme, všetci máme ako potomkovia Adama, hriešnu prirodzenosť. Aké je to odlišné od Pána Ježiša Krista, ktorý sa narodil z panny. V Lukáša 1:35 je anjelom nazvaný ako „svätý“ a iba o Ňom samotnom to je úplná pravda.

Proces

Ako prichádzajú ľudia na svet? Písmo hovorí jasne. Adam bol stvorený Bohom z prachu zeme (1. Moj. 2:7) a Eva bola stvorená z Adama (1. Moj. 2:21-23). Obe tieto udalosti boli jedinečné. Odvtedy, až na jedinú výnimku, všetky miliardy ľudí, ktorí kedy žili, prišli na svet ako potomstvo svojich rodičov. Tento proces začal narodením Adamových a Eviných detí.

Kto je tou jedinou výnimkou? Je to Pán Ježiš Kristus. On neprišiel na svet stvorením (ako Adam), ani sformovaním (ako Eva), ani ako ďalšia generácia potomstva (ako všetci ľudia), ale prišiel vtelením. „A vyznanie veľké je tajomstvo pobožnosti: Bôh zjavený v tele“ (1. Tim. 3:16). „A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami…“ (Jána 1:14).

Cieľ

V Biblii máme zapísané príbehy o ľuďoch, pri ktorých bol cieľ ich narodenia jasne predpovedaný, niekedy už aj pred ich narodením. Takýmto príkladom je Ján Krstiteľ, keď bolo o ňom predpovedané už pred narodením (Luk. 1:16-17), aj krátko potom (Luk. 1:76-79). Ale cieľ, pre ktorý prišiel Pán Ježiš, bol výnimočný.

„Bol učinený málo menším od anjelov… aby milosťou Božou za každého okúsil smrť“ (Žid. 2:9). O tom nie je žiadnych pochýb.

Dôvod, prečo sa stal človekom, bol ten, aby mohol zomrieť za každého človeka.

Dôvod, prečo sa stal človekom, bol ten, aby mohol zomrieť za každého človeka.

Jeho narodenie bolo tiež súčasťou Jeho cieľa, Jeho smrti: „Ale keď prišla plnosť času, poslal Bôh svojho Syna, pošlého zo ženy, podrobeného pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby sme vzali nám určené synovstvo (Gal. 4:4-5). Jeho príchod mal za cieľ, aby sme skrze Jeho smrť mohli byť požehnaní vykúpením, postavením synov a ešte o veľa viac. V kontexte hovorí táto stať o tých, ktorí pochádzali zo židovstva, ale Písmo hovorí jasne, že tieto požehnania nie sú obmedzené iba na nich.

Jeho príchod nebol iba v pohľade na to, čo už pre nás vykonal, ale aj v tom, čo pre nás koná aj v súčasnosti: „pre čo bol podlžný byť vo všetkom pripodobnený bratom, aby bol milosrdným a verným veľkňazom čo do vecí u Boha, aby smieril hriechy ľudu“ (Žid. 2:17, pozri aj 4:15, čo sa tiež týka Jeho vhodnosti byť kňazom spolu s Jeho zakúsením byť človekom). Aby sa mohol stať naším Veľkňazom, bolo nevyhnuté, aby prišiel na svet ako človek.

Židom 2:5-10 ukazuje, že Božie plány pre budúcnosť závisia tiež na človečenstve Jeho Syna. Nastávajúca doba nebude podriadená anjelom, ale človeku. A jediný človek, ktorý to môže naplniť, je Pán Ježiš Kristus.

Príchod Pána Ježiša bol teda jedinečný v tom, aký mal cieľ: aby zomrel, daroval spasenie, stal sa naším Veľkňazom a tým Jediným, ktorému dá Boh pod vládu celé stvorenie.

Narodenie Pána Ježiša je naozaj neopakovateľná skutočnosť v histórii.

Narodenie Pána Ježiša je naozaj neopakovateľná skutočnosť v histórii. Nič podobné sa predtým nikdy nestalo a nikdy sa už ani nestane. Hľadíme na to s úžasom a budeme za to prejavovať svoju vďaku aj celú večnosť.

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA KRISTA

A. Leckie

Apoštol Marek, Lukáš a Pavel použili pri opise odchodu Pána Ježiša do neba sloveso, ktoré nám hovorí, že náš vzkriesený Spasiteľ bol vzatý hore. Skutky 1:2 opisujú čas odchodu, Marek 16:19 píše o mieste kam odišiel a 1. Timoteovi 3:16 o spôsobe ako odišiel. V Skutkoch 1:9 píše Lukáš o tom, ako bol Pán Ježiš podňatý oblakom a vzatý z dohľadu učeníkov. Význam slov „vzatý hore“ v sebe zahŕňa skutočnosť, že Pán Ježiš bol zdvihnutý a odnesený preč. Význam slova „podňal ho“ je, že oblak sa nachádzal pod Ním a ako akýsi voz preniesol Pána Ježiša hore do neba. Všetky tieto výrazy opisujú, čo sa udialo PRE Neho, nerobil to On. Prejavila sa tu v plnosti Božia moc a potešenie naproti Mužovi, ktorý napriek zavrhnutiu od ľudí dokonal Božiu vôľu.

Slová, ktoré vo svojom opise použil apoštol Ján, sú však odlišné. Dozvedáme sa, čo vo Svojej vlastnej moci vykonal Pán Ježiš sám. V Ev. Jána čítame, že Pán Ježiš vystúpil hore. Vystúpil hore do neba (Jána 3:13), tam, kde bol predtým (Jána 6:62) a k Otcovi (Jána 20:17). V Jána 16, keď hovorí Pán Ježiš k svojim učeníkom o svojom odchode, používa tri rôzne slová: „idem“ - nastane odchod (v. 5), „odchádzam“ (v. 7) - nastane odlúčenie, „idem k Otcovi“ (v. 28) - v Jeho výhľade je koniec, má pred očami cieľ. Veľkým cieľom Jeho vystúpenia hore do neba bol Otec (Jána 20:17, 16:28). Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: „Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že som povedal: Idem k Otcovi“ (Jána 14:28). Učeníci milovali Pána Ježiša, ale svojou sebeckou láskou - mysleli iba na Jeho odchod a ich následné odlúčenie. Ak by mysleli menej na svoju vlastnú stratu a viac na Jeho zisk, radovali by sa. Pán Ježiš išiel k Otcovi - to bolo cieľom, koncom Jeho nanebovstúpenia. V Jánovom evanjeliu Syn vystupuje hore, kde bol aj predtým. Vystupuje hore k Otcovi.

V epištole Efežanom apoštol Pavel tiež píše o vystupujúcom Pánovi Ježišovi (4:8-10). Nie je opísaný ako Syn, ktorý ide hore k Otcovi, ale ako človek, ktorý zomrel (4:9), teraz je však víťaz (4:8) vystupujúci hore nad všetky nebesá, aby konečne naplnil všetko sebou Samým (4:10).

V epištole Židom nájdeme tri pekné výroky, ktoré opisujú Pánov návrat do neba: „prenikol nebesia“ (Žid. 4:14), „stal sa vyšším

nad nebesia“ (Žid. 7:26), „vošiel… do samého neba“ (Žid. 9:24). Z Písma vieme, že je trojo nebies (2. Kor. 12:2): nebo ako ovdušie, hviezdne nebo a samotné nebo. V Skutkoch 1:9 prechádza Pán Ježiš ovzduším. Aký to musel byť zážitok pre učeníkov! V jednu chvíľu s nimi Pán Ježiš rozpráva a hneď na to vystupuje z ich stredu hore. Pozorovali Ho, až kým sa nestratil z ich dohľadu. Potom sa vrátili do Jeruzalema a očakávali krst Svätým Duchom. Kým oni išli do Jeruzalema, Pán Ježiš pokračoval vo svojej ceste hore cez ovzdušie (povetrie), ktoré je doménou toho nepriateľa (Efež. 2:2). S akým zdesením a nepokojom musel satan a jeho zlí duchovia sledovať Jeho víťazný prechod cez ich územie. Kto je ten víťaz? Človek v tele, pred krátkym časom korunovaný tŕňovou korunou a pribitý na drevo von za Jeruzalemom.

Po prechode ovzduším vstupuje a prechádza Pán Ježiš cez hviezdne nebo. To nebo galaxií a nespočetných miliárd hviezd, niektoré známe, ale väčšina pre nás nepoznaná a vzdialená od nás milióny svetelných rokov. On ich stvoril a teraz pomedzi ne prechádza ako človek.

A potom? Židom 7:26 nám hovorí, že „sa stal vyšším nad nebesia“. Ako vyššie ešte mohol ísť? Židom 9:24 dáva odpoveď: Kristus „vošiel do samého neba“. Samotné nebo je tretie nebo. To, ktoré nebolo stvorené, večné nebo, miesto prebývania Boha a Jeho svätých anjelov. Môžeme si predstaviť to privítanie od množstva anjelov, ktoré sa dostalo Pánovi Ježišovi, tomu jedinému, ktorý všetko vydobyl pre Boha, tomu človeku v tele, na ktorom boli stále vidieteľné znaky Golgoty? Vidíme Ho prejsť cez rôzne úrovne anjelských bytostí a ide vyššie a vyššie, až kým už vyššie ísť nemôže. Keď prišiel až k trónu Božiemu, môžeme aj my máličko vojsť do radosti Božej, keď Mu povedal: „Seď…!“.

Je predivné, že Pán Ježiš je tam pre nás, úplne zjavený pred tvárou Boha a nie je potrebný žiadny oblak kadiva, aby zakryl trón, aby nezomrel, pretože On je nepoškvrnený a nepostráda slávu Božiu. Je pred „tvárou Božou“ (Žid. 9:24) a nič Ho neoddeľuje. Môžeme si iba málo predstaviť, akú radosť má Boh, keď na Neho hľadí. Pán Ježiš je tam ako prihovárajúci sa Veľkňaz, ktorý môže posilňovať, súcitiť a zachraňovať. Na pozadí Židom 9 je židovský sviatok - deň zmierenia. Náš Pán Ježiš prešiel cez nádvorie a svätyňu. Nepriniesol pred Boží trón svoju krv, On je tam pred tvárou Božou za nás v celej plnosti Jeho prijatej obeti a s celou večnou platnosťou Jeho vzácnej krvi. A On je tam aj teraz!

„… Neboj sa, Zachariáš, lebo tvoja prosba je vyslyšaná, a tvoja manželka, Alžbeta, ti porodí syna, a nazveš jeho meno Ján.“ (Luk. 1:13)

Biblia nezaznamenáva, že by sa tento pár modlil akési zvláštne modlitby. Ani nám neprezrádza ich presný vek alebo ako dlho túžili po dieťati. Ale hovorí, že „boli spravodliví a bezúhonní“ v ich oddanosti voči Bohu – a Ten vypočul ich modlitbu. Boh sleduje naše prosby – a nezabúda. Vidí našu vernosť – a často so záľubou odmení takúto vernosť zvláštnym spôsobom. V prípade Zachariáša a Alžbety zmenil obyčajný deň v mimoriadnu udalosť. A tak sa to môže stať aj dnes pre nás.

MODLITBA: PRÍKLADY PRE MODLITBY

Phil Moore

Istého muža sa raz opýtali: „Prečo sa modlíš?“. Jeho odpoveď znela: „Pretože môžem“. To isté sa opýtali iného muža a jeho odpoveď bola: „Pretože musím“. Iná žena na rovnakú otázku odpovedala s presvedčením: „Pretože chcem“. Tieto tri odpovede nám pripomínajú, že pre človeka veriaceho v Krista je modlitba výsadou, zodpovednosťou a túžbou.

Pre človeka veriaceho v Krista je modlitba výsadou, zodpovednosťou a túžbou.

Výsada

Ananiáš mal obavy, keď mu Pán povedal, aby išiel do ulice zvanej Priama a vyhľadal Saula z Tarzu (Skut. 9). Či Pán nevedel, aké hrozné veci konal Saul a ako prenasledoval kresťanov? Spôsob, akým Pán opísal Saulov aktuálny stav, bol jasný: „...hľa, modlí sa“. Keďže Saul bol farizej, určite mu modlitba nebola cudzia. Farizeji boli známi prednášaním dlhých modlitieb (Mat. 23:14) a jeden z najznámejších príbehov o farizejovi v Biblii je ten, kde sa modlil a vyvyšoval sa nad vedľa stojacim publikánom.

Takže, čo bolo teraz inak? Saul Tarzenský vstúpil do novej reality, čo sa týkalo modlitby. Už to viac nebolo bezduché opakovanie slov. Teraz hovoril k svojmu Pánovi v nebi, to bol zvláštny vzťah, o ktorom dovtedy nič nevedel. Bola to nová výsada a on sa jej chopil a cenil si ju.

O čom sa Saul v tých hodinách slepoty modlil? To nám nie je povedané, ale na základe Pavlových modlitieb v jeho epištolách, si môžeme myslieť, že sa modlil za svätých, ktorých ešte včera prenasledoval. Teraz to boli jeho bratia a sestry v Kristu a on mohol využiť novoobjavenú výsadu prednášať ich pred trón milosti. Vo svojich epištolách apoštol Pavel pripomína veriacim, ako sa za nich modlil. „Preto... neprestávame modliť sa za vás“ (Kol. 1:9), „Tým cieľom sa aj vždycky modlíme za vás“ (2. Tes. 1:11). Modlitba bola výsada daná apoštolovi Pavlovi, na ktorú nikdy nezabudol a vždy si ju cenil.

Zodpovednosť

Epafras sa v Biblii spomína iba niekoľkokrát, ale vždy je zrejmé, že to bol vážený brat. Kološanom 1 nám hovorí, že bol aj dobrým kazateľom evanjelia, aj obdareným učiteľom Božieho Slova a veľa veriacich v zboroch v Kolosách, v Laodicei a Hierapolise mali úžitok z jeho výkladu Písma. Avšak jedny z najcennejších Pavlových slov k Epafrasovi boli, že ho považoval za muža modlitby.

V Kološanom 4 Pavel veriacim vyjadruje, ako verne sa za nich Epafras modlil. Nebola to iba príležitostná vec, ani to nebola čistá formalita. Naopak, Epafras horlivo pracoval, keď vylieval svoje srdce Pánovi za milovaných spoluveriacich. A čo bolo námetom jeho modlitieb? Aby veriaci duchovne dospeli a vo svojich životoch naplnili Božiu vôľu. Jeho práca neskončila, keď skončil svoju kázeň alebo výklad, ale pokračovala, keď svojich spoluveriacich prinášal na modlitbách k Bohu.

Jednou z charakteristík Epafrasovho modlitebného života bolo, ako sa staral o stádo v každom jednom ohľade. Aj keď uväznený spolu s Pavlom (Filém. 23), nemal obavy o seba, ale bol plne zaujatý ochranou a rastom svätých, ktorých mu Boh zveril. Epafras bol iste ovplyvnený aj modlitebných

životom svojho spolusväzňa. Keď sledoval Pavla, ako nebojácne kladie svoj život na oltár, znova a znova, pre evanjelium, videl to z prvej ruky, čo znamená, klásť seba za obeť pre Krista. Láska voči svätým a voči Kristovi viedla Epafrasov modlitebný život, a on žil a dýchal tou zodpovednosťou.

V dobrých, aj zlých časoch by malo byť pre nás samozrejmé hľadať spojenie s Bohom cez modlitbu.

Túžba

Keď sme boli spasení, Boh vložil do nás túžbu byť v Jeho prítomnosti. Prostredníctvom Svätého Ducha, ktorý v nás prebýva, nový človek hľadá prítomnosť Toho, ktorý mu dal život. V dobrých, aj zlých časoch by malo byť pre nás samozrejmé hľadať spojenie s Bohom cez modlitbu. Je to na škodu, že to vždy tak nie je. Boh zasľúbil, že nás nikdy neopustí ani nezanechá. On je vždy prístupný a je iba na nás, či to využijeme alebo nie.

Dávid bol mužom, ktorý hľadal Božiu prítomnosť. Či bol úspešný alebo padol, vyhrával alebo bol porazený, či plesal alebo sa rmútil, chcel byť v prítomnosti svojho Boha. Jeden z Dávidových pohľadov na modlitbu je vyjadrený v Žalme 16:11: „Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou“. Prečo mal Dávid taký pôžitok z Božej prítomnosti? Určite to nebolo preto, že by bol dokonalým človekom. Dávidove pády sú neslávne známe a sú výstrahou pre každého veriaceho. Ale i v najtmavšej hodine svojho pádu sa Dávid nevyhýbal Božej prítomnosti, ale vyhľadával a oceňoval Božie milosrdenstvo, milosť a zľutovanie (Žalm 51).

Dávidova pieseň, zapísaná v 2. Sam. 22, nám dáva jasný pohľad do jeho srdca a odhaľuje, prečo bola Božia prítomnosť pre neho tak dôležitá. Opisuje Boha, ktorý je jeho skalou, pevnosťou, vysloboditeľom, štítom, spasením, vysokou vežou, útočiskom, spasiteľom, sviecou, silou a jeho Pánom. Pre Dávida bol Hospodin všetkým a mal potešenie byť v prítomnosti Toho, kto napĺňal všetky jeho potreby.

Jedna vec o modlitbe, ktorú Dávid spoznal bola, že Boh má potešenie, keď Jeho svätí hľadajú Jeho prítomnosť. V Žalme 18:20 píše: „a vyviedol ma na priestranstvo a vytrhol ma, lebo má vo mne záľubu“. Kiežby bolo vždy našou túžbou hľadať v modlitbe prítomnosť Toho, ktorý nás miluje a vždy uvíta pred trónom milosti!

„...omilostil nás v tom Milovanom“ (Efež. 1:6)

„...požehnal nás každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (Efež. 1:3)

„Si tam.“ „Si prijatý.“ To sú väčšinou slová, ktoré potešia. Keď je to pravdou v bežnom živote, o čo viac by to tak malo byť v duchovnom. Samozrejme, radovať sa, že sme prijatí sa môžeme iba vtedy, ak vieme, kam. Náš Spasiteľ nám povedal, že sme v Jeho a v Otcovej ruke (Jána 10). Zločincovi na kríži povedal, že čoskoro bude v raji (Luk. 23). Aké požehnanie! Jednou vecou si môže byť človek istý – buď tam je, alebo tam nie je. Si súčasťou Božej rodiny? Ak áno, aj ty môžeš zvolať: „Haleluja, aký Spasiteľ!“

DANIEL A PETER (5)

Jack Hay, Škótsko

Úvod

Pri sledovaní spojenia medzi Petrovou a Danielovou službou sme sa dostali do 1. Petra 4. Apoštol rozdeľuje náš život na dve časti: „zbývajúci čas v tele“ v. 2 a „predošlý čas života“ v. 3. Minulosť neobráteného človeka je veľmi presne opísaná. Chodí v „nestudatostiach, v zlých žiadostiach, v zbytočnom pití vína, v hodovaniach, v pijatykách a vo všelijakom ohyzdnom modlárstve“ (v. 3). To je zoznam nerestí, ktoré odrážajú charakter dvoru kráľa Balsazára, keď usporiadal veľkú hostinu vo svoj posledný večer na tejto zemi (Daniel 5).

Balsazár bol vnukom Nabuchodonozora a synom Nabonidusa. Z histórie sa dozvedáme, že Nabonidus bol na vojenskej výprave a riadenie krajiny bolo zverené do Balsazárových rúk a bol teda „kráľom“ (v. 1). Jeho ríša bolo vo svojich posledných rokoch, pretože Médi a Peržania boli už pri jej bránach. Usporiadať hostinu za takýchto okolností bolo nanajvýš nezodpovedné.

Jeho neopatrnosť

V Biblii sa viackrát dočítame ako veľké spoločenské udalosti skončili katastrofou. Narodeninové oslavy faraóna a Heródesa, Nábalova a Absolonova oslava strihania oviec, žiariace hostiny Ahasvera a Balsazára, všetky skončili tragicky. Mesto bolo obliehané a v meste fungoval prídelový systém, a za takých okolností usporiadať „tisícim veľmožom veľkú hostinu“ bolo úplne nezodpovedné. Ako zvyčajne, vládnuca trieda sa aj v extrémnych situáciach starala iba o svoje záujmy a celý tento výmysel zaváňal nespravodlivosťou, vykorisťovaním a zaujatosťou. Pán Ježiš povedal: „Ale keď robíš hostinu, povolaj chudobných“ (Luk. 14:13).

Ich výstredné správanie bolo nepochybne výsledkom pitia alkoholu, ako to naznačujú nasledujúce výrazy. „Pil víno“ (v. 1), „chutnalo mu víno“, „aby... pil kráľ“ (v. 2), „pil... kráľ“ (v. 3), „pili víno“ (v. 4). Nebezpečenstvo alkoholu nemohlo byť viac zdôraznené. V tomto prípade povzbudilo Balsazára k tomu, aby odporoval Bohu. Ben-hadada okradlo o akýkoľvek zmysel pre zodpovednosť (1. Kráľ. 20:12,16). Podporilo Lotovo nechutné správanie (1. Moj. 19:30-38). Niekto by si mohol pomyslieť, že tieto príklady zdôrazňujú, čo sa stalo bezbožným a tým, ktorí sa dostali na šikmú plochu. Mohlo by sa zdať, že vyspelý veriaci takú situáciu zvládne a vie, kde je hranica. Spomeňme si na Noacha, muža, ktorý „chodil s Bohom“, a predsa bol alkohol spúšťačom jeho duchovného kolapsu (1. Moj. 9:20-23). Nepochybne je abstinovanie od alkoholu najbezbečnejšou voľbou.

Balsazárovo rúhavé správanie ukazuje prirodzenú nenávisť ľudského srdca voči živému Bohu. Jeho neúcta a otvorený odpor sa prejavili v jeho žiadosti, aby priniesli nádoby z chrámu, aby ich použili na pitie alkoholu. Uprostred tejto zjavnej nedbanlivosti je krásne sledovať, že Hospodin zaistil, aby neboli sväté nádoby zneuctené, nestratili sa alebo nezničili napriek všetkým intrigám pohanského kráľovského dvora.

Je možné, že sa niektoré kniežatá začali cítiť nepríjemne po zmene udalostí na hostine? Ak aj mali nejaké výčitky svedomia, podriadili sa všeobecnej vlne eufórie,

ktorá bola v miestnosti hodovania (v. 4) a boli zmetené Balsazárovým zlým vplyvom. Davová psychóza je veľmi nákazlivá, buďme preto opatrní. „Nebudeš nasledovať mnohých, pretože ich je mnoho, robiť zlé“ (2. Moj. 23:2). „Môj synu, keby ťa nahovárali hriešnici, neprivoľ!“ (Prísl. 1:10).

Jeho znepokojenie

Modly, ktoré uctieval Balsazár, mali vyrezané ľudské črty, ako napríklad aj ruky, no „majú svoje ruky, ale nehmatajú“ (Žalm 115:7), boli bez života. Živý Boh má prsty, ktoré utvorili vesmír (Žalm 8:3), prsty, ktoré napísali zákon na kamenné dosky (2. Moj. 31:18). Tie isté prsty teraz ožiarené blikajúcim svetlom sviec vyrývajú slová súdu do steny Balsazárovho paláca (v. 5). Tento úkaz zmenil pyšného monarchu na chvejúceho sa tvora, jeho kolená sa klepali jedno o druhé a jeho tvár bola zahalená strachom (v. 6). Jeho prenikavý hlas, ktorý prikázal priniesť sväté nádoby, teraz privoláva veštcov, ktorí sú rovnako zmätení ako on. Keď prišiel Daniel, bolo zjavené, že Božia moc je väčšia ako tá satanská, ktorá ovládala veštcov. Bolo to rovnako, ako keď boli v Egypte Janes a Jambres zatienení Mojžišom. Alebo keď na vrchu Karmel nemohlo sa množstvo Bálových prokov zmocniť Eliáša. Aj tam, kde bol silný kult bohyne Diany, učinil Boh „zvláštne zázraky“, ktoré nemohli vyháňači duchov napodobniť. Tu, muž, ktorý bol v kontakte s Bohom, vniesol svetlo do niečoho, čo bolo pre veštcov tajomstvom.

Napriek tomu, že bol Daniel známy svojou bystrosťou a duchovným náhľadom, bol vtedajším vládnym režimom odsunutý na vedľajšiu koľaj. Niektorí ľudia sa stanú nevrlými, keď sú prehliadaní. V dobe Gedeóna sa muži z Efraima nahnevali, keď neboli zavolaní do boja (Sud. 8:1-3) a rovnako tomu bolo i za čias Jeftu (kap. 12). Daniel nemal pocity urazenej pýchy, a tak súhlasil: „…písmo prečítam…“ (v. 17). Sme ako on, povzniesť sa nad urážky, či už pomyselné alebo skutočné? Daniel pomohol kráľovi bez toho, aby za to očakával odmenu. Pre neho nebolo jeho náboženstvo prostriedkom pre osobné obohatenie, ako napríklad pre Baláma, predavačov v chráme, zlatníka Demetra alebo falošných učiteľov, ktorí „kupčia“ s Božím ľudom (2. Pet. 2:3). Danielove pohnútky boli čisté, podobne ako aj proroka Elizea (2. Kráľ. 5:15-16). Aj v dnešnej dobe platí rovnaký duch, keď sa rozhodneme ako Pavel: „Aby som zvestujúc evanjelium predložil evanjelium Kristovo beznákladné“ (1. Kor. 9:18).

Pri oslovovaní starovekých vladárov sa pravdepodobne používalo oslovenie: „Ži naveky!“ Podľa Ezd. 6:10 máme „modliť sa za život kráľa a jeho synov“, ale vieme, že nebudú žiť naveky. Daniel používal toto zvyčajné oslovenie (Dan. 6:21), ale nie teraz. Už len pohľad na stenu mu prezrádzal, že kráľ nebude žiť večne. Skôr v ten večer ho kráľovná oslovila: „Kráľu, ži na veky!“ (v. 10) a neuvedomovala si, že to bol jeho posledný večer. Možno sa aj my potrebujeme zamyslieť nad niektorými zvyčajnými prozdravmi alebo frázami, ktoré používame. Napríklad, keď svojmu susedovi alebo spolupracovníkovi prajeme „Všetko najlepšie!“, oni si pravdepodobne myslia, že im želáme veľa šťastia.

Za zmienku stojí aj Danielova poctivosť. Hovoril s mužom, ktorý pokladal sám seba za najmocnejšieho muža na zemi, a napriek tomu ho nekompromisne obvinil z nasledujúcich skutkov:

Pýcha: „neponížil si svojho srdca“ (v. 22) a to napriek tomu, že poznal Nabuchodonozorovu históriu. Politici často hovoria o poučení sa z chýb, ktoré sú verejne známe, ale málokedy je tomu naozaj tak. Aj my môžeme ignorovať svoje chyby z minulosti a znova ich opakovať, ako sa to stalo aj Abra-

hámovi, keď zopakoval svoj omyl v Gérare (1. Moj. 12:10-20, 20:1-18).

Otvorený odpor: „Ale si sa pozdvihol proti Pánovi nebies“ (v. 23). Mizerný človek sa vzoprel Pánovi nebies! Každé nedodržanie prikázaní svätých Písem v sebe zahŕňa vzburu voči autorite Pána nebies. Poddávajme sa Jeho túžbam, hoci i tým, ktoré Pán Ježiš nazval „tie najmenšie prikázania“ (Mat. 5:19).

Neúcta - tá sa prejavila v jeho zneuctení svätých nádob (v. 23). Kiežby sme vždy rozlišovali medzi „svätým a obecným“ (Eze. 44:23)!

Hlúposť: uctievanie mŕtvych modiel a neuctievanie suverénneho Boha, ktorý udržiava život! Balsazár „neoslavoval Boha“ (v. 23). Pyšní ľudia, ktorí nevzdávajú Bohu slávu, sa vystavujú nebezpečenstvu. Jasanie davu nafúklo Heródesovo ego a „Ale anjel Pánov ho naskutku ranil za to, že nedal slávy Bohu“ (Skut. 12:23). „Nie nám, Hospodine, nie nám, ale svojmu menu daj česť.“ (Žalm 115:1) To je nariadenie, ktoré má mať veriaci stále na pamäti. Prijali sme bohaté duchovné požehnania. Nech sme radšej ako ten slepý muž, ktorý „išiel za ním oslavujúc Boha“ (Luk. 18:43), než ako tí deviati malomocní, o ktorých Pán Ježiš povedal: „A kdeže tých deväť? Či sa oni jako Židia nenašli takí, aby sa boli vrátili a dali Bohu slávu, iba tento cudzinec?“ (Luk. 17:17,18).

Božie váhy nikdy neodvážia ako dobré to, čo je zlé, alebo naopak.

Danielova smelosť bola rovnaká ako Eliášova a Jána Krstiteľa, ktorí konfrontovali Achaba a Heródesa. Kiežby aj nám dal Pán Boh takú odvahu, ako týmto oddaným mužom! Našou úlohou nie je stáť na čele protestov proti súčasnému spoločenskému a morálnemu zlu, ale musíme sa vyhnúť tomu, aby sme brzdili evanjelium a spomaľovali jeho šírenie preto, aby sme neboli nazvaní „fundamentalistami“. Ako Pavel, „odhodlali sme sa smele vo svojom Bohu hovoriť vám evanjelium Božie v mnohom boji“ (1. Tes. 2:2).

Jeho odsúdenie

Písmo na stene hovorilo o nešťastí pre Balsazára. Obsahovalo tri výroky, prvý aj tretí nadväzovali na ten druhý, „odvážený si na váhe“ (v. 27). Boh, ktorý tak úzkostlivo rozmeral svoje stvorenstvo a „odvážil vrchy na váhe a brehy na vážkach“ je rovnako presný aj pri hodnotení života ľudí. Božie miery prichádzajú k slovu ešte raz. Rozsudok v každom bode obžaloby znel: „Si nájdený nedostatočný“. Božie váhy nikdy neodvážia ako dobré to, čo je zlé, alebo naopak. Človek je však hodnotený podľa dokonalých štandardov ukázaných na živote Krista: „nájdený nedostatočný“ je rozsudok pre každého. Nadišiel deň zúčtovania pre Balsazára, a pretože bol vo všetkých bodoch „nájdený nedostatočný“, bolo jeho kráľovstvo ukončené a rozdelené medzi Médov a Peržanov. Jeho „odsúdenie nezaháľa od dávna, a zahynutie nedrieme“ (2. Pet. 2:3). Jeho poprava nebola odsunutá: „V tú istú noc bol zabitý Balsazár, kráľ Chaldejov“ (v. 30).

Malo by to byť veľkým varovaním pre tých, ktorí sa zahrávajú s Bohom. „Nemýľte sa Bohu sa nebude nikto posmievať.“ (Gal. 6.7). Boha nemôže nikto prekabátiť: „Zlý človek… nebude bez trestu“ (Prísl. 11:21). Ľudia sa môžu proti Nemu radiť, ale On sa bude na ich márnych snahách o skríženie Jeho plánov iba smiať (Žalm 2:1-4). Nech je to výstrahou i pre veriacich. „Buďme vďační a vďakou svätoslúžme ľúbe Bohu s úctou a bázňou Božou“ (Žid. 12:28). S Bohom, ani s vecami od Neho nejednáme beztrestne, následky toho by boli neodvratné.

(Pokračovanie nabudúce)

NARIADENIA ĽUDÍ A BOŽIE ÚMYSLY

Higgins, A. J.

V Novom zákone si dvakrát čítame o tom, ako cisári, ktorí sedeli na svojich tróno-ch, vydali oficiálne edikty, nariadenia. Nepochybne tak urobili s pocitom dôležitosti a suverenity. V Lukáša 2 takýto edikt nariaďoval, aby sa všetci vrátili do svojho rodného miesta kvôli sčítaniu ľudu. Výsledkom toho bol známy príbeh o ceste Jozefa a Márie z Nazaretu do Betlehema, kde sa narodil Pán Ježiš. Cisársky edikt bol Božím úmyslom pre naplnenie slov z Micheáša 5:2.

Na trón zasadol iný cisár a vládol v prvom storočí. Jeho meno bolo Klaudius. Aj on vydal edikt, ktorý mal vyplyv na tisíce ľudí. Teraz sa žiadalo, aby všetci Židia opustili Rím (Skut. 18). A opäť čítame o dvojici, ktorá sa musela presídliť a opustiť svoj domov. Akvila a Priscila boli prinútení opustiť Rím a odísť do Korintu. Boli v politickom exile, mohli sa utápať vo svojom žiali nad nešťastím a nepohodlím, keď opustili svoju rodinu, priateľov a domov a prišli do skazeného Korintu. Zlomyseľný a despotický muž vo svojom rozmare zmenil ich životné okolnosti. Aj tu však bol za cisárskym ediktom Boží úmysel. Pre tento zbožný pár bol možno neznámy, ale Božím cieľom bolo začať prácu v Korinte. Nie dlho po ich príchode do Korintu prišiel do mesta aj apoštol Pavel. Ich dom sa stal základňou tohto putujúceho evanjelistu a jeho vstupom do pohanskej a bezbožnej spoločnosti Korintu. Boží úmysel predčil cisársky edikt.

Boh bol vždy vládcom nad vládnymi záležitosťami štátov a národov. Vodcovia môžu vydávať zákony podľa svojej múdrosti. No, On je taký veľký, múdry a suverénny, že to všetko môže použiť, aby uskutočnil jediný cieľ pre Svojho Syna.

Ak k týmto novozákonným ediktom pridáme ešte edikty kráľa Nabuchodonozora a Cýra, vidíme, že Boh bol vždy vládcom nad vládnymi záležitosťami štátov a národov. Vodcovia môžu vydávať zákony podľa svojej múdrosti, vládcovia vládnu podľa svojej vôle a nižší predstavitelia môžu robiť nespravodlivé rozhodnutia, ktoré sa dotýkajú životov mnohých ľudí. To všetko a aj viac môže Boh dovoliť. No, On je taký veľký, múdry a suverénny, že to všetko môže použiť, aby uskutočnil jediný cieľ pre Svojho Syna.

Okolo nás vo svete vládne chaos. Vlády príjmajú rozhodnutia, rezolúcie a vyhlasujú vojny. Situácia sa mení tak rýchlo, že ten, kto je dnes naším nepriateľom, sa môže rýchlo stať zajtra naším spojencom. Hrôzy páchané ISIS (Islamský štát) sú iba polotieňom hroznych vecí toho dňa, ktorý príde, tak ako nám to odkrýva Zjavenie. Svet ešte len zažije svoju najtemnejšiu hodinu.

My sa však môžeme upokojiť skutočnosťou, že Boh pracuje, aby priviedol celý svet k tomu veľkému okamihu, keď opäť pošle Svojho Syna (Žid. 1:6) a svet spozná spravodlivú vládu a pokoj. Bude to ako „svetlo rána“ po dlhej a tmavej noci, ako „jas po daždi“ (2. Sam. 23:4). My sa pred Božou suverenitou nedávame na ústup ako pri obrannom mechanizme, ale sa skláňame v úplnej dôvere v Božie Slovo, ktoré je jediným svetlom v tmavom a inak beznádejnom svete.

POKÁNIE (1)

H. A. Barnes, Westhoughton

Úvod

Vanglickom preklade Biblie (Authorised Version) je výraz spojený s pokáním použitý v Novom Zákone 66-krát, ale iba 6-krát z toho je pre opísanie smútku, ľútosti alebo oľutovania použitý presný preklad, a to konkrétne v Mat. 21:29 a 32; 27:3; 2. Kor. 7:8 (dvakrát) a Žid. 7:21. Na ostatných miestach je slovo „pokánie“ alebo „činiť pokánie“ použité ako preklad pre iné dve podobné grécke slová, ktoré znamenajú „zmeniť postoj“ alebo „zmeniť myseľ“. Aby sme lepšie pochopili novozákonné učenie o pokání, musíme sa pozrieť na tieto miesta. Pri kázaní pokánia je dôležité publikum a situácia, za ktorej sa hovorí. Napríklad, keď Ján Krstiteľ kázal pokánie, hovoril ku samospravodlivým a samoľúbym Židom na brehu Jordánu. „Veď otca máme Abraháma!“ (Luk. 3:8). Alebo kázanie apoštola Pavla v Areopágu bolo k pyšným, modlárskym filozofom, ktorí stále hľadali niečo nové (Skut. 17). V oboch prípadoch však išlo o výzvu k zmene myslenia o sebe samých, t.j. o zmenu mysle ohľadom seba. Telesní a ľahostajní kresťania sú karhaní samotným Pánom Ježišom v Zjavení 2 a 3, kde im hovorí, že musia činiť pokánie (napr. Zjav. 2:5, 16, 21, 22; 3:3, 19), inak budú čeliť vážnym dôsledkom. Hoci diela Johna N. Darbyho sú často dosť pokrútené, on sám raz povedal Charlesovi H. Mackintoshovi: „Vy píšete tak, aby vás porozumeli. Ja iba rozmýšľam na papieri“. Napriek tomu, čo sa týka pokánia, sú Darbyho diela pozoruhodne jasné a nápomocné. „Pokánie je doslova zmenená myšlienka, úsudok sformulovaný mysľou po úvahe, zatiaľčo predtým mala myseľ iný úsudok; zvyčajne sa používa tento výraz v Písme pre úsudok, ktorý si ja sformujem, keď poznám Boží pohľad na moje konanie a postoje, vyplýva z prijatia Božieho svedectva a je v kontraste s mojím prirodzeným predchádzajúcim postojom. Samozrejme, môže ísť hlbšie, či menej hlbšie. Boží zármutok pôsobí, že pokánie nikdy neoľutujeme. Pokánie je taký úsudok, ktorý si sformujeme pod vplyvom Božieho svedectva o všetkom na nás, na čo sa to svedectvo vzťahuje... Pokánie je zmenená myšlienka alebo úsudok, ktorý máme o veciach, ktoré sa týkajú nás samotných, významu zmeny našich pocitov.“ Takže pokánie je zmena v tom, čo veríme sami o sebe.

(Vo vedeckom svete je ekvivalentom pokánia ako „zmeny myšlienok“ pojem „posun v paradigme“ (paradigma = vzor, príklad), čo je významná zmena v myslení, posun od starých myšlienok k novým, ako boli Newtonové zákony dynamiky, Einsteinova teória relativity a teória o pohybe kontinentov.

Zármutok alebo zmena mysle?

Pristavme sa ešte pri rozdiele pôvodných slov, ktoré sú preložené ako „pokánie“ alebo „činiť pokánie, ľutovať“. Pozrime sa na pasáž, kde sú pre ľútosť aj zmenu mysle použité rovnaké slová „pokánie“ alebo „činiť pokánie, ľutovať“ (podľa anglického prekladu Authorised Version). V druhom Pavlovom liste do Korintu hovorí Pavel Korinťanom o svojich pocitoch, keď mu Títus doniesol dobré správy, ako pozitívne reagoval korintský zbor na jeho prvý kritický list (čiže 1. Korinťanom). Od Títa počul, že ľutovali (2. Kor. 7:8), ale ich zármutok viedol ku

pokániu, „ste sa zarmútili na pokánie; lebo ste sa zarmútili podľa Boha“ (v. 9). To preto, že platí, že „zármutok podľa Boha pôsobí pokánie na spasenie, ktorého zármutku nikdy neoľutuje človek; ale zármutok sveta pôsobí smrť.“ (v. 10). Dozvedáme sa teda, že zármutok nad ich hriechom nebol samotným pokáním, ale ak bol zármutok rovnaký s Božím pohľadom na vec („zármutok podľa Boha“), potom takýto zármutok pôsobí pokánie. A keď človek zažije pravé pokánie na spasenie, nikto toho neoľutuje! Zmenili svoju myseľ o samoľúbom, pyšnom, telesnom pohľade na hriech v zbore - ako to bolo ukázané Pavlom v prvej epištole, potom nasledoval hlboký zármutok a to viedlo k vytrhnutiu z ich smutného stavu (ku spaseniu). Nebol to zármutok podľa sveta, čo charakterizovalo ich telesný stav a ktorý by viedol iba k záhube. „Zármutok podľa Boha“ bol spôsobený usvedčením od Svätého Ducha. (Neskôr uvidíme, že rovnako to je aj pri hriešnikoch a ich spasení.)

„Zármutok sveta“ by mohol byť napríklad strach, že bude človek prichytený alebo oľutovanie kvôli zásahu niekoho ďalšieho, napríklad Judáš, ktorý určite ľutoval, ale skutočne nečinil pokánie. Veľa ľudí uzná nepríjemné následky svojich hriechov a sú presvedčení, že sú vinní. To vedie k povrchnému zármutku a krátkodobej zmene, ale nie k úplnému sa obráteniu ku Kristovi o odpustenie. Naopak, Boží zármutok sprevádza usvedčenie o hriechu a je prácou Svätého Ducha, viď Skut. 2:37. To má pôvod v uvedomení si, že sa človek previňuje voči svätému Bohu a vedie k úplnému pokániu.

Z asi desiatich ľudí, o ktorých je v Biblii napísané, že povedali: „Zhrešil som“, asi iba päť skutočne činilo pokánie (zmenilo svoju myseľ). A to Dávid (2. Sam. 12:13), Nehemiáš (Neh. 1:6), Job (Job 42:5-6), Micheáš (Mich. 7:9) a samozrejme márnotratný syn (Luk. 15:18). Na druhej strane, Judáša zármutok podľa sveta viedol doslovne k jeho smrti (Mat. 27:3-4), pretože nebol podľa Boha, podobne ako Kainov, Ezavov, faraónov (2. Moj. 9:27-30) alebo Saulov (1. Sam. 15:23-30).

(Pokračovanie nabudúce)

„Najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť. Kto ho pozná?!“ (Jer. 17:9)

Tento verš nám odhaľuje bolestivú pravdu o nás. Sme skazení až do základov (Prísl. 23:7). Ale vďaka, že Pán Boh má viacej milosti ako my hriechov (Rim. 5:20). Prečo je také ťažké priznať si to? Je mi prirodzené vyznať to, keď si to čítam priamo zo slov starodávnej knihy Písma (Rim. 10:17). A začínam o tom pochybovať, keď sa viacej zahľadím na seba než na jediného múdreho Boha a Jeho Slovo.

„A keď vošly do vnútra, nenašly tela Pána Ježiša.“ (Luk. 24:3)

Na tomto mieste je v Biblii prvýkrát použité meno „Pán Ježiš“. Aké je to príznačné spojenie s Jeho vzkriesením a prázdnym hrobom! Pán slávy porazil smrť! Pán pánov je víťazom nad satanom, hriechom a smútkom! Pán všetkého žije naveky! Nezabudnime na slová apoštola Pavla Rimanom: „Lebo nato Kristus i zomrel i vstal i ožil, aby panoval i nad mŕtvymi i nad živými.“ (Rim. 14:9). Radujme sa aj dnes skutočne

ELIZEUS (1)

C. Jones, Cardiff, Wales

Eliášov plášť padá na Elizea

Odchod do neba vo víchrici

Prorok Eliáš slúžil Bohu, ktorého poznal a miloval. Bez strachu sa postavil pred autokratického a zlého kráľa Achaba, o ktorom je napísané: „nebolo takého jako Achab, ktorý sa predal robiť to, čo je zlé v očiach Hospodinových, ktorého zvádzala Jezábeľ, jeho žena“ (1. Kráľ. 21:25). Eliáš vždy poslúchol Boží príkaz a spoliehal sa, že naplní všetky jeho potreby. Bol verný a nebojácny medzi ľudom, ktorý sa odvrátil od Hospodina a uctieval modly. Prišiel však čas, kedy Eliáš utiekol. Keď sa mu vyhrážala Jezábeľ, „odišiel pre záchranu svojho života“ (1. Kráľ. 19:3). Nekonal vierou a neočakával na Jeho vedenie. Eliáš videl sám seba v bezvýchodiskovej situácii. Myslel na seba a okolnosti, nie na Boha. Bol fyzicky unavený, a v duši zmätený a sklamaný. Očakával veľké a trvalé obrátenie Izraela k Bohu a mohol cítiť pýchu, samospravodlivosť a cítiť sa slávny preto, ako ho Boh použil. Ale teraz si žiada od Boha, aby vzal jeho život (1. Kráľ. 19:4). Avšak „Boh každej milosti“ (1. Pet. 5:10) prinavrátil Eliáša k sebe a do služby (1. Kráľ. 19:5-16). Tí, ktorí sme spasení milosťou, skrze Bohom danú vieru v osobu a dielo Pána Ježiša Krista, musíme sa neustále skúšať pred Bohom, aké sú naše skutočné motívy pre našu službu Bohu. Skutočne hľadáme, aby sme slúžili Bohu v súlade s Jeho zjavenou vôľou, k Jeho sláve, k požehnaniu spoluveriacich a neveriacich ľudí, s ktorými prichádzame do kontaktu? Nie sú v tom, čo chceme konať, záblesky sebeckej pýchy, sebauspokojenia, sebachvály? Nezabúdajme na napomenutie: „A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadí aby nepadol“ (1. Kor. 10:12).

Povolanie Eliáša

Eliáš sa mal naučiť, že nikto, ani on, nie je nenahraditeľný v službe pre Boha. Bolo mu povedané: „pomažeš Hazaela za kráľa nad Sýriou a Jehu-va… pomažeš za kráľa nad Izraelom a Elizea… pomažeš za proroka miesto seba“ (1. Kráľ. 19:15-16). Eliáš vedel, že keď pominú jeho dni, Boh si použije Elizea, aby Mu slúžil. Tiež spoznal, že nie je jediný, kto stále uctieva Boha, pretože v Izraeli bolo ešte 7000 ľudí, ktorí sa nesklonili pred Bálom (v. 18). Boh je zvrchovaný vládca a vždy má tých, ktorí mu budú slúžiť, hoci pre nás sú neznámi. Eliášova odpoveď na Boží príkaz prišla ihneď. Vydal sa hľadať Elizea, ktorého meno znamená „Boh je spasenie“, a našiel ho „keď oral majúc pred sebou dvanásť párov volov a on s dvanástym“ (v. 19). To hovorí o tom, že Elizeus nebol chudobný. Eliáš hodil svoj plášť na Elizea (v. 19), čím naznačil, že ho pomazáva za svojho nástupcu a prijíma ho ako syna. Elizeus hneď odpovedal, zanechal svoje voly a išiel s Eliášom. Požiadal ho, aby sa mohol rozlúčiť so svojimi rodičmi. Eliáš súhlasil, ale pripomenul mu, aby nezabudol, že bol povolaný slúžiť Bohu. Elizeus prichystal rozlúčkovú hostinu pre svojich rodičov a ľudí z páru volov, ktorých pripravil na ohni z ich jarma. Skoncoval so svojím starým životom a nasledoval Eliáša, aby mu pomáhal a posluhoval mu (v. 20-21).

Eliáš išiel z Gilgalu do Bételu, Jericha a Jordánu, a Elizeus trval na tom, že pôjde s ním (2. Kráľov 2:2-7).

Prišiel čas, keď synovia prorokov povedali Elizeovi, že Eliáš bude vzatý. Elizeus už vedel, že sa to stane a nechcel o tom diskutovať, keďže to bola pre neho smutná a skľučujúca skutočnosť (v. 3, 5). Keď títo dvaja proroci prišli k Jordánu, Eliáš udrel vodu svojím plášťom a voda sa rozostúpila a oni mohli prejsť cez rieku po suchu (v. 7-8). Toto sledovalo päťdesiat synov prorokov. Eliáš vediac, že čoskoro opustí Elizea, sa ho opýtal, čo môže pre neho urobiť predtým, ako odíde. Elizeus odpovedal: „Nech je, prosím, dvojnásobný diel tvojho ducha na mne“ (v. 9). Nebola to iba obyčajná Elizeova prosba, aby bol zmocnený vykonať dvakrát toľko pre Boha ako Eliáš, ale aby bol uznaný ako nasledovník a dedič Eliášovho prorockého postavenia. Pripomína nám to zákon v Izraeli, podľa ktorého mal prvorodený dostať dvojnásobný diel z otcovho majetku (5. Moj. 21:17). Elizeus skutočne vykonal dvakrát viac zázrakov ako Eliáš a viac ich vykonal iba sám Pán Ježiš Kristus. Iba Boh mohol Elizeovi splniť jeho prosbu o duchovnú silu a aj my by sme mali pracovať pre Boha, iba ak sme posilňovaní Svätým Duchom. Eliáš odpovedal Elizeovi, že Boh mu splní túto jeho žiadosť, ak ho (Eliáša) uvidí odchádzať hore (2. Kráľ. 2:10). Vtedy sa zjavil ohnivý voz a kone, oddelili prorokov a Eliáš vystúpil hore vo víchrici (v. 11). Elizeus zvolal: „Môj otče, môj otče! Vozy Izraelove a jeho jazdcovia!“ (v. 12). Zmienka o vozoch a koňoch môže poukazovať, že Elizeus veril, že Eliáš bol dôležitejší pre blaho a ochranu Izraela ako všetky zbrane. Boh ukázal, že je s Elizeom tak, ako bol s Eliášom, pretože keď Elizeus udrel vody Jordána Eliášových plášťom, rozostúpili sa a Elizeus prešiel po suchu. Synovia prorokov, ktorí to videli, zvolali: „Duch Eliášov spočinul na Elizeovi“ (v. 15). Uznali Elizea za Eliášovho nástupcu.

Elizeova služba

Elizeus bol pravdepodobne dosť mladý, keď bol určený za Eliášovho nástupcu. Aké je to dobré vidieť mladých zanietených veriacich slúžiť Pánovi, pracovať jednotne so staršími veriacimi a učiť sa od nich a z ich skúseností! Z Písma poznáme pekný vzťah, ktorý bol medzi Pavlom a mladým Timoteom, ktorého Pavel nazýva „svoje pravé dieťa vo viere“ (1. Tim. 1:2). Koľko úžitku musel mať Timoteus zo spoločného času s Pavlom a ako musel byť Pavel požehnaný obecenstvom s ním! Eliáš, Elizeus aj Timoteus sú nazvaní „mužmi Božími“ (1. Kráľ. 17:18, 2. Kráľ. 4:9, 1. Tim. 6:11). Je veľká milosť, ak sa niekto obráti k Bohu na smrteľnej posteli, ale o čo úžasnejšie je, keď je spasený mladý človek a ak Boh dá, má celý život pred sebou, počas ktorého môže rásť do podoby Pána Ježiša Krista a slúžiť Mu. Všetci, či mladí alebo starí, potrebujeme premýšľať nad Božím Slovom a poslúchať, čo nám skrze neho zjavuje Svätý Duch, aby sme duchovne rástli a slúžili Pánovi podľa Jeho vôle.

Všetci potrebujeme premýšľať nad Božím Slovom a poslúchať, čo nám skrze neho zjavuje Svätý Duch, aby sme duchovne rástli a slúžili Pánovi podľa Jeho vôle.

Je smutné, že väčšina v Izraeli zavrhla Eliášovu službu a mohlo by sa zdať, že Boží súd bol nevyhnutný. Boh však jednal vo svojej milosti. V Izraeli bol zostatok, ktorý sa nepoklonil Bálovi (1. Kráľ. 19:18). Eliáš aj Elizeus žili životy v oddelení od sveta a pre Boha, ale v mnohom sa od seba odlišovali. Eliáš strávil veľa času vo svojom živote sám pri prameni, na púšti, v jaskyniach. Elizeus, ktorého služba trvala asi päťdesiat rokov, sa pohyboval medzi ľuďmi, v mestách,

či pred kráľmi. Elizeus konal medzi ľuďmi a bol svedectvom o moci, milosti a zľutovaní Božom. Jeho služba bola službou milosti, ktorú môžeme v dokonalosti vidieť pri Pánovi Ježišovi. O Ňom si čítame: „Lebo znáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že súc bohatý pre vás bol schudobnel, aby ste vy zbohatli jeho chudobou“ (2. Kor. 8:9). Pán Ježiš strávil čas s jednotlivcami, aj so zástupmi ľudí. Zjavil moc, lásku, milosť a zľutovanie Božie medzi ľuďmi, z ktorých väčšina bola vzdialená od Boha, odpadlíci a vo svojich životoch slúžili modlám. Aj dnes Boh milostivo hľadá mužov a ženy, ktorí ho budú chváliť, svedčiť, slúžiť Mu a oslavovať vo svojich životoch medzi ľuďmi, ktorí nie sú často príjemní a nezaujímajú sa o Božie veci.

(Pokračovanie nabudúce)

DOMOV JE DOMOV

D. Newell, Glasgow

Keď som pred niekoľkými rokmi bol na návšteve u svojich priateľov, rozhovor pri večeri sa obrátil k starobe. Asi som špekuloval o svojej budúcnosti, čo so mnou bude, lebo jeden mladší člen rodiny zrazu povedal: „Ujo Dávid, neboj sa, keď zostarneš, nemusíš ísť do domova pre starých bláznov, môžeš prísť bývať k nám“. Ponuka bola myslená dobre, hoci nebola vyjadrená práve najlichotivejšie. Nech však je pred nami čokoľvek, všetci veriaci potrebujú bezpečný duchovný domov, kde môžu byť povzbudzovaní, vyučovaní a naprávaní v Božích veciach. A tým duchovným domovom je miestny zbor. Písmo nepozná nič iné. Domov je miesto, kde sa cítime uvoľnene, no zároveň zodpovedne za všeobecné blaho. Doma je vždy veľa práce, ktorú je potrebné vykonať. Biblický výraz pre tieto pojmy je „obecenstvo“ (Skut. 2:42).

Obecenstvo sa niekedy chápe nesprávne. Pre niektorých to znamená spoločenský styk s inými veriacimi. Kresťanská spoločnosť by mala veriacich skutočne povzniesť na duchu, no slovo „obecenstvo“ v sebe nesie význam „mať niečo spoločné“ alebo „zdieľanie“. Ľudia, ktorí majú rovnakého Spasiteľa, si budú prirodzene ceniť vzájomnú spoločnosť, ale budú tiež chcieť spoločne pracovať na Jeho slávu. Obecenstvo je aktívne. Evanjelista Lukáš opisuje jeden deň v živote Petra, Jakuba a Jána, ktorí išli loviť ryby na Galilejské jazero. Keď sa Petrova sieť vďaka Pánovmu zázraku naplnila až na prasknutie, inštinktívne zavolal svojich spolupracovníkov na pomoc: „A zakývali na súdruhov, ktorí boli na tej druhej lodi, aby prišli a pomohli im. A prišli a naplnili obe lode, takže sa norily“ (Luk. 5:7). Slovo „súdruh“ sa spája s „obecenstvom“ a hovorí o tom, že obecenstvo kresťanov, tak ako obchodné partnerstvo, zahŕňa v sebe ťažkú prácu a spoločný cieľ. Pozrime sa na niekoľko paralel medzi nimi.

Podobne ako partnerstvo týchto židovských rybárov, zborové obecenstvo vyžaduje jasný spoločný cieľ. Nebolo by to k ničomu, ak by Peter a Ján boli odhodlaní chytať ryby, ale Jakub by sa chcel na člne iba opaľovať. Keď Pavel písal do zboru, ktorý sa na pohľad zdal pokojný, ale vo vnútri boli rušivé znaky rozdele-

nia, obzvlášť zdôrazňoval dôležitosť jednoty: „naplňte moju radosť, aby ste jedno a to isté mysleli, jednu a tú istú lásku mali a boli sťa jedna duša, aby ste jedno mysleli“ (Fil. 2:2). Prví učeníci sa stretávali „jednomyseľne“ (Skut. 1:14, 2:1, 46, 5:12), vedome jednotní v podriadenosti panstvu Kristovmu. Miestny zbor nie je ovládaný najsilnejším jednotlivcom alebo vládou väčšiny, ale samotným Spasiteľom. Schádzame sa k Jeho Slovu - jedinej ceste, ktorú poznáme; podľa Jeho vôle - v ktorej kráčame krok za krokom s Ním a spolu navzájom, v radostnom a plodnom súlade. A napokon, schádzame sa v Jeho mene (Mat. 18:20). Božie veci musia byť v zbore prvoradé. Na modlitebné zhromaždenie by sme sa mali prichádzať modliť (a nie dozvedieť sa klebety) a na biblické zhromaždenie by sme mali prichádzať s túžbou učiť sa z Jeho Slova.

Miestny zbor nie je ovládaný najsilnejším jednotlivcom alebo vládou väčšiny, ale samotným Spasiteľom.

Partnerstvo ďalej zahŕňa spoločné pravidelné stretnutia. Ako by mohli Jakub a Ján pracovať, ak by Peter trval na tom, že ostane doma? Každý veriaci miestneho zboru má povinnosť prichádzať na spoločné zídenia (Žid. 10:25), a preto by mal byť rozvrh nášho života usporiadaný tak, aby sme mali čas prichádzať na stretnutia so svätými. Aj presnosť je dôležitá. Ktosi povedal, že duchovnú atmosféru je veľmi ťažké vytvoriť, ale veľmi jednoduché pokaziť. Jedným zo spôsobov, ako ju kaziť, je prichádzať na zhromaždenia neskoro a hlučne. Všetci budeme raz v jeden okamih vzatí do povetria pri Pánovom príchode (1. Tes. 4:13-18) preto by sme si mali dať tú námahu a aj tu na zemi sa stretávať načas. Je to vlastne aj základný prejav slušnosti.

Ďalej tu je spoločný záujem. Ak by Jakub ochorel, Peter a Ján by boli znepokojení, pretože bez jedného spolupracovníka mohol byť ohrozený ich rybolov. V miestnom zbore, ktorý je ako telo (1. Kor. 12:27), má každý člen svoje nevyhnutné miesto a je napojený na ostatných. „A buď že trpí jeden úd, spolu trpia všetky údy“ (v. 26). „V bratskej láske buďte navzájom naproti sebe nežní“ (Rim. 12:10). V Pavlovom liste Filipänom si čítame, ako bolo toto zhromaždenie smutné, keď počuli o vážnej chorobe brata Epafrodita (Fil. 2:26). Keď je Boží ľud prenasledovaný alebo utláčaný, inštinktívne sa schádza k vzájomnej podpore a povzbudeniu (Skut. 4:23). Každý zbor by mal byť domovom, kde je už tu na zemi zjavená nebeská láskyplnosť.

Samozrejme, každý obchod vyžaduje tvrdú prácu a rybolov nie je výnimkou. Je potrebné opraviť siete, člny, tráviť dlhé noci na vode a vyžaduje ťažkú fyzickú prácu pri ťahaní plných sietí. Na rybárskom člne nie je miesto pre nejakých pasažierov. Podobne aj v miestnom zbore sú všetci zapojení do práce pre Boha. Štefan a jeho rodina sú pekným príkladom, pretože sa viditeľne „postavili do služby svätým“ (1. Kor. 16:15). Nezabúdajme, že nie všetci majú rovnakú úlohu, pretože sám Boh suverénne vystrojuje Svojich ľudí rôznymi spôsobmi. Biblia hovorí jasne, že napríklad verejné svedectvo (hlasité modlitby a kázanie) je určené mužom, nie ženám, avšak všetci môžu byť účastní na tichých modlitbách. Vždy je, čo konať. Ak nemôžeš kázať, môžeš rozdávať letáky, ak nemôžeš rozdávať letáky, môžeš sa modliť za tých, ktorí ich rozdávajú. Snáď ešte dôležitejšia ako schopnosť je spoľahlivosť. Pisateľ listu Židom chváli niektorých z prvých veriacich za ich „dielo a trudnú prácu vašej lásky, ktorú ste dokázali oproti jeho menu, keď

ste slúžili svätým a ešte vždy slúžite“ (Žid. 6:10). Čo začali, v tom aj verne pokračovali. Dobrý spôsob, ako otestovať sám seba, je odpovedať si na otázky, čo prinášam na zhromaždenia? Som pomocou pre ostatných, alebo naopak prekážkou? Jednou z najkrajších pochvál, ktoré povedal Pán Ježiš na zemi, je tá o žene, ktorá „čo mohla, vykonala“ (Mar. 14:8). Nech by to bolo pravdou o každom jednom z nás v našom miestnom zbore!

Obchod si tiež žiada aj určité obete na strane investícií. Ak bolo treba nový rybársky čln, museli Peter, Jakub a Ján znášať náklady na neho. Členovia miestneho zboru naprík-lad spoločne nesú náklady na prevádzku budovy, kde sa stretávajú. Ak nejaký veriaci schudobnie, ostatní majú cítiť potrebu materiálne sa o neho postarať. V Novom Zákone si čítame o núdzi, ktorá viedla veriacich v Grécku, aby sa vyzbierali a poslali svoju pomoc chodobným veriacim v Judsku (1. Kor. 16:1-2, Skut. 11:29). Kristova láska láme aj hranice medzi rozdielnymi štátmi!

A nakoniec, Peter, Jakub a Ján spolu užívali aj zisky ich práce. Po námahe prišla aj spoločná odmena. Zborové obecenstvo prináša nespočetné požehnania už tu na zemi a zasľubuje ešte oveľa viac v budúcnosti. Radosť, ktorú zažíval Žalmista v Jeruzaleme, kde prebýval Hospodin (Žalm 48:1-2), ilustruje v Novom Zákone potešenie veriaceho, že každý zbor, akokoľvek chabý, je Božím domom (1. Tim. 3:15), kde On prichádza a robí si Svoj domov. Či môže byť väčšia výsada? Malá skupina veriacich v očiac sveta nič neznamená, ale v pohľade Nebies je veľmi vzácna. Keď si pripomíname, ako veľmi nás Boh požehnal, snažme sa zotrvávať (Skut. 2:42) v obecenstve miestneho zboru, kam nás On postavil. Nezabúdajme, že je to náš duchovný domov - a domov je predsa domov.

NEZARMUCUJTE SVÄTÉHO DUCHA (2)

C. Jones, Cardiff, Wales

LEBO SME SI NAVZÁJOM ÚDAMI

Svätý Duch nie je znepokojený iba naším svedectvom voči strateným ľuďom okolo nás, ale aj naším správaním sa v zhromaždení a naším postojom voči iným veriacim. V Efež. 4:25 hovorí Duch veriacim, aby neklamali. Lož je pre človeka prirodzená, dokonca už malé deti klamú. Lož je falošné tvrdenie alebo pravdivé tvrdenie povedané tak, že poslucháča zvedie. Satan „je lhár a jej otec, otec lži“ (Jána 8:44). Pán Ježiš Kristus je „pravda“ (Jána 14:6) a „pravda je v Ježišovi“ (Efež. 4:21). Všetko, čo Písmo zjavuje o Pánovi Ježišovi a o tom, čo konal, povedal a myslel, je pravda (Skut. 1:1). On bol zosobnením pravdy. Bol Boh zjavený v tele (1. Tim. 3:16) a Boh nemôže klamať (Tít. 1:2).

Keď Pán Ježiš hovoril svojim učeníkom o Svätom Duchu, hovoril o ňom ako o „inom Tešiteľovi... Duchu pravdy“ (Jána 14:16,17). Povedal tiež, že „keď prijde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy“ (Jána 16:13). Svätý Duch učí to, čo je pravda a oslavuje Pána, ktorý je pravda. Veriaci by mali vždy hovoriť pravdu v láske bez akýchkoľvek nejasností (Efež. 4:15,25). Máme si navzájom hovoriť pravdu, pretože „sme si

navzájom údami“ (Efež. 4:25). Sme všetci údami jedného tela, Cirkvi, ktorého hlavou je Kristus (Rim. 12:5, 1. Kor. 12:27, Kol. 1:18), sme navzájom závislými údami jedného tela (Efež. 4:16). Klamstvá spôsobujú problémy medzi ľuďmi vo svete i medzi veriacimi (Skut. 5:1-11). Medzi vecami, ktoré Boh nenávidí, je aj „lživý jazyk“ a „lživý svedok, ktorý hovorí lož“ (Prísl. 6:16-19).

Miloval ľudí, ale nenávidel ich hriech.

Ak sa veriaci človek rozhnevá, hrozí nebezpečie padnúť do hriechu. Keď nám je ublížené a hneváme sa na to, čo je zlé a hriešne, to je niečo iné ako hnevať sa na osobu, ktorá pácha hriech. Pán Ježiš sa v synagóge pozeral na farizeov „s hnevom, súčasne zarmútený nad tvrdosťou ich srdca“ (Mar. 3:5). Miloval ľudí, ale nenávidel ich hriech. Veriaci musia byť opatrní, aby neboli rýchli do hnevu (Kaz. 7:9). Ak sa veriaci hnevá na človeka a nie je zarmútený hriechom a zlým, môžu u neho vyvstať nežičlivé, horké a samospravodlivé myšlienky. Ak sa veriaci hnevá, je potrebné s tým prísť na modlitbe pred Boha a nenechať „zapadnúť slnko“ nad hnevom (Efež. 4:26), inak hrozí, že veriaci bude v sebe prechovávať hriešne myšlienky a jeho obecenstvo s Bohom a služba pre Neho budú mať prekážku. Nepriaznivo bude ovplyvnené aj zhromaždenie a Svätý Duch zarmútený. Ak do mysle veriaceho vstupujú hriešne myšlienky, musí hriech opustiť, vyznať pred Bohom a hľadať odpustenie (1. Jána 1:9).

Prechovávať dlho v mysli myšlienky hnevu môže „dať miesto diablovi“.

Prechovávať dlho v mysli myšlienky hnevu môže „dať miesto diablovi“ (Efež. 4:27). Satan má potom možnosť plniť myseľ veriaceho zlými myšlienkami a úmyslami. Ak veriaci človek dlho prechováva hnev a hriešne pocity voči inej osobe, bude duchovne trpieť a prežívať duševný tlak. Nepriaznivo bude ovplyvnené aj zhromaždenie a Svätý Duch bude zarmútený.

Spasený človek už „nech viac nekradne“ (Efež. 4:28). Boh povedal: „Neukradneš“ (2. Moj. 20:15). Krádež znamená zobratie alebo robenie si nároku na niečo, čo patrí inej osobe, bez súhlasu tej osoby. Krádež môže mať mnoho foriem, ako napríklad krádež majetku, krádež zamestnávateľovho pracovného času alebo vybavenia, neplatenie alebo oddiaľovanie platieb voči iným.

Veriaci človek by mal byť spoľahlivým a svedomitým pracovníkom, ktorý všetko koná „zo srdca ako Pánovi a nie ľuďom“ (Kol. 3:23). Mal by pracovať „robiac dobré vlastnými rukami“ (Efež. 4:28). Je pre nás napísané, aby sme „činili dobre všetkým a najviac domácim viery“ (Gal. 6:10).

Veriaci ľudia sa majú vyhýbať nezdravým a nemorálnym rozhovorom, ale mali by hovoriť tak, aby to bolo iným na vzdelanie a budovanie vo viere. To znamená vyhýbať sa svetským rečiam, ktoré nemajú duchovnú hodnotu a škodia poslucháčom. Slová, ktoré hovoríme, by mali dávať „milosť tým, ktorí počúvajú“ (Efež. 4:29) a byť pre nich na požehnanie a úžitok.

Skazená reč, rovnako ako zlé skutky, zraňujú Svätého Ducha

Skazená reč, rovnako ako zlé skutky, zraňujú Svätého Ducha a je napísané, že máme „zložiť…hnev, prchkosť, zlosť, rúhanie, mrzkomluvu zo svojich úst“ (Kol. 3:8). Zbor veriacich a jednotliví veriaci v zhromaždení môžu byť urážkou iným a zármutkom pre Svätého Ducha, ktorý nás miluje a ktorému za veľa vďačíme. Keď sme boli spasení, boli sme „zapečatení Svätým Duchom zasľúbe-

nia“ (Efež. 1:13). Boli sme zapečatení „ku dňu vykúpenia“ (Efež. 4:30), keď budú naše telá vykúpené (Rim. 8:23). Svätý Duch, ktorý v nás prebýva, je tou pečaťou a zárukou večnej istoty spasenia pre veriaceho.

V Efež. 4:31 je vymenovaných niekoľko hriechov, ktoré majú veriaci zložiť. Sú to hriechy voči ľuďom a každý zo spomenutých hriechov môže viesť k ďalšiemu na zozname. Máme zložiť horkosť, čo je vlastne rastúca nevôľa, ktorá bráni odpusteniu. Prechováva nevraživosť a napáda myseľ človeka. Zlosť je postoj a stav mysle, ktorý môže viesť k hnevu a zlej nálade. Krik je vyjadrenie hnevu nahlas a hlučne. Zlé slová sú dôsledkom hnevu a vyslovené slová môžu ublížiť a poškodiť iným. Posledným hriechom spomenutým v citáte je rúhanie. Rúhanie má za dôsledok uštipačné, podlé a zlé myslenie a reč. Rúhavý človek má radosť, keď iní ľudia trpia a je sklamaný, keď sa im veci daria. Rúhanie vedie k rôznemu nepriateľskému zmýšľaniu a zlu. Nezabúdajme, že tieto verše, o ktorých sme uvažovali, sú písané veriacim.

Nezabúdajme, že tieto verše, o ktorých sme uvažovali, sú písané veriacim.

BUĎTE SI NAVZÁJOM DOBROTIVÍ

Efežanom 4:32 je vo veľkom kontraste s veršom 31. Svätý Duch spôsobuje úplne odlišné myšlienky v našich mysliach. Vedie k dobrote, ľútosti, odpúšťaniu a k Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý je „celý prežiadúcny“ (Pies. 5:16).

Boh je láska (1. Jána 4:8) a Pán Ježiš povedal: „kto mňa videl, videl Otca“ (Jána 14:9). Život Pána Ježiša zjavil lásku, ktorú mal k svojmu Otcovi a k nám (Jána 14:31, 13:1). Vidíme lásku Pána Ježiša, Jeho záujem o svojich milovaných a Jeho pokoru, keď učeníkom umýva nohy, vrátane Judáša Iškariotského, ktorý Ho zradil (Jána 13:1-15). Krátko potom povedal svojim učeníkom: „Nové prikázanie vám dávam - aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom. Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou“ (Jána 13:34,35). Na inom mieste je nám prikázané, aby sme sa milovali navzájom (1. Jána 3:16-23, 4:7-12).

Láska medzi veriacimi je preukázaná v tom, ako sa medzi sebou správajú.

Láska medzi veriacimi je preukázaná v tom, ako sa medzi sebou správajú. V Efež. 4:32 je napísané, aby sme boli „navzájom naproti sebe dobrotiví, ľútostiví, odpúšťajúci si, jako aj Bôh v Kristu odpustil vám“. Byť dobrotiví znamená byť pripravení pomôcť jeden druhému. Byť ľútostiví znamená byť citliví a súcitní k druhým, mať starosť a záujem. Odpúšťajúci si znamená odpustiť ublíženie a zlé skutky a nevyhľadávať za ne odplatu. Nezabúdajme na slová z 1. Jána 4:10: „V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna jako smierenie za naše hriechy“. Boh nám odpustil pre svojho Syna. Odpustil nám plným právom a spravodlivo pre dokonané dielo Pána Ježiša Krista na Golgote (Rim. 3:26, Kol. 2:13). A my máme tiež odpúšťať iným.

Láska k Bohu, Božie Slovo, iní veriaci a tí, ktorí nie sú spasení, nám zabránia vykonať mnoho z toho, čo by zarmútilo Svätého Ducha. Vo svetle týchto právd, o ktorých sme uvažovali, snažme sa z milosti Božej a v moci Svätého Ducha viesť taký život, ktorý oslávi Boha, Pána Ježiša Krista a nezarmúti, ale poteší Svätého Ducha.

(Koniec seriálu)

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Nič nezanechať

V pondelok 27. októbra 2014 bola ukončená vojenská akcia Spojeného kráľovstva v Afganistane. Vo vojenskom tábore Camp Bastion bola stiahnutá britská vlajka a vojenské oddiely boli pripravené na odchod. Počas tejto vojny 453 vojakov, ktorí tam slúžili svojej vlasti, s odhodlaním a odvahou podstúpili tú najväčšiu obeť a položili svoje životy. Pred odchodom vojsk však museli odstrániť aj pamätníky padlých vojakov, pretože sa obávali, že po ich odchode by boli zneuctené. V jednom britskom denníku vyšiel článok pod názvom: „Nezanechali po sebe ani stopy“.

To mi pripomenulo iné okolnosti, kedy tiež ľudia za sebou nič nezanechali. V biblickej knihe Exodus si čítame príbeh o Božom ľude, izraelskom národe, ktorý odchádzal z Egypta. Faraón, egyptský kráľ, nechcel týchto ľudí prepustiť, pretože boli jeho otrokmi. Hospodin zoslal na Egypťanov niekoľko rán, aby faraóna prinútil zmeniť svoj názor. Faraón bol nerozhodný, niekedy súhlasil s prepustením, a potom zasa nie. Potom navrhol, aby išiel iba ľud, ale svoje stáda a dobytok nechali tam. Na to dostal od Mojžiša nasledovnú odpoveď: „Aj náš dobytok pojde s nami. Nezostane tu ani kopyta…“ (2. Moj. 10:26). Hospodin vyviedol svoj ľud v známy večer Pesachu, kedy všetci, ktorí natreli krvou baránka rám dverí, boli zachránení. Je to obrazom toho, ako môžu byť všetci, ktorí sú v otroctve hriecha a satana, oslobodení vzácnou krvou Pána Ježiša Krista, toho pravého Baránka Božieho. „Vediac, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení… ale drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista“ (1. Pet. 1:18-19). Iba Jeho krvou skrze vieru môže byť hriešnik vyslobodený z otroctva hriechu.

Možno sa pýtate, prečo je to možné jedine krvou Kristovou? Odpoveďou je, že keď visel na kríži na Golgote, tam dokonal dielo vykúpenia a nezanechal nič nedokončené. O Pánovi Ježišovi Kristovi si čítame: „ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravedlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení“ (1. Pet. 2:24). Pred svojou smrťou zvolal: „Dokonané je!“ (Jána 19:30) a všetko, čo Boh požadoval, aby nás vykúpil na základe spravodlivosti, bolo dokonané. Táto pravda je zapísaná v Žid. 10:12: „Ale on donesúc jednu bitnú obeť za hriechy navždy sa posadil po pravici Božej“.

Tento svet speje k inej udalosti, ktorá spôsobí, že tu nebude ponechaný ani jeden veriaci. Pán Ježiš zasľúbil, že príde znova a vezme so Sebou každú spasenú dušu (Jána 14:1-6). Je to ako doktrína opätovne zapísane apoštolom Pavlom v 1. Tes. 4:16-17: „Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou sostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“.

Milý čitateľ, si už vykúpený krvou Božieho Baránka a budeš vychvátený do slávy neba, alebo budeš zanechaný na zemi pre hrozný a večný Boží súd?

„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; … pretože vám idem prihotoviť miesto.“ (Jána 14:2)

Keď som raz prechádzal autom istým mestom v Pensylvánii, zazrel som pri jednej budove tabuľku, na ktorej stálo: „Kristov domov“. Išlo o dom smútku a mne napadlo, koľko ľudí sa už po ich úmrtí ocitlo práve v tomto konkrétnom dome, ale nikdy sa nedostali do Kristovho večného domova (Otcovho domu). Ak chcete okúsiť pohodlie a pohostinnosť Otcovho domu, vyžaduje si to, aby ste sa narodili do Božej rodiny tým, že prijmete Krista skrze vieru. Až potom vám môže byť pripravené to miesto.

ISSN 1451-1991

www.slovo pravdy.com